

1.20
17

DE WERELDREIS VAN

Bulletje en Bonestaak

Verteld door A. M. de Jong

*Getekend door
G. van Raemdonck*

N.V. DE ARBEIDERSPERS • AMSTERDAM

Lege pagina

DE WERELDREIS
VAN
BULLETJE EN BONESTAAK

Verteld door A. M. de Jong
Getekend door George van Raemdonck

ZEVENTIENDE BOEKJE

AMSTERDAM · N.V. DE ARBEIDERSPERS · 1959

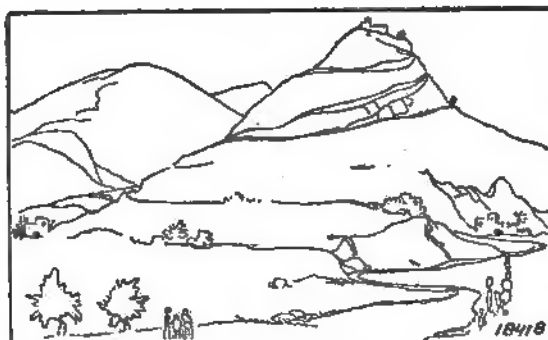
Lege pagina

Voor die redenering voelden Bonestaak en het Kalkhoofd heel veel.

'Dan naar buiten,' besliste Bonestaak. 'We trekken gewoon de richting van de bergen op, dan moeten we vanzelf buiten de stad komen.'

Zo gezegd, zo gedaan. Ze dwaalden straat in straat uit en keken voortdurend naar de bergen, die vrijwel overal zichtbaar waren. En zo scharrelden ze langzaam de stad uit. In een nauw straatje, waar het wemelde van kinderen, schrokken ze.

Want plotseling werden hun namen uitgeschreeuwd. Ze begrepen onmiddellijk het gevaar en zetten er zonder bedenken de spat in, zo hard ze maar konden. Want voor een herhaling van de komedie op de mercado voelden ze volstrekt niets. En toen ze nu snel een hoek omsloegen, waren ze meteen op een brede asfaltweg, die langs de buitenkant tegen de helling van de berg opklom. Hijgend bleven ze staan, tevreden met hun ontsnapping uit het gevaar.

'Gelukkig!' riep Bonestaak. 'Eindelijk zijn we die gekke

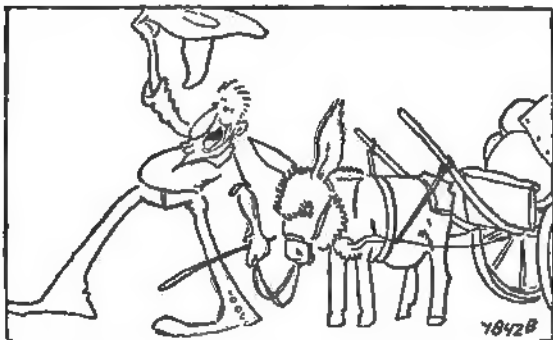
stad uit. Ik dacht, dat er nooit een eind aan de straten en stegen en pleinen komen zou.'

'Ik vind 't een prachtige stad,' betuigde Bulletje. 'Heb je al die mooie huizen gezien met die fijne tuinen? Vol bloemen en planten en cactussen. Manjefiek!'

'Ja,' zei Bonestaak wraakzuchtig, 'en vol mensen, die ons geen rustige wandeling gunnen!'

'Ondankbare hond!' verweet Bulletje hem.

'Die mensen wonen niks anders dan je een plezier doen en jij schimpt ze nog uit ook.'

'Laten we nou gauw verder gaan,' stelde Bonestaak voor. 'Daar staat alweer een vent met een ezelwagentje naar ons te kijken en te lachen en te wuiven... Zo meteen schreeuwt ie weer een stelletje bij mekaar en dan komen we nooit verder!'

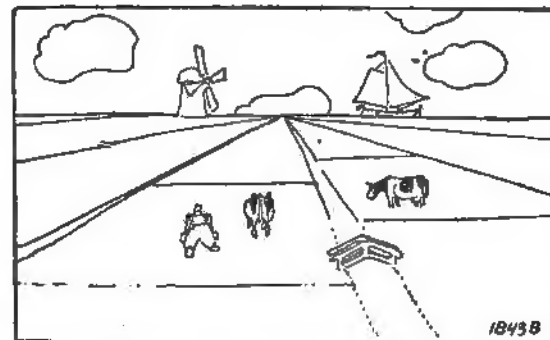
Haastig en zonder omzien stapten de kameraden de brede, gladde weg op, die tussen zware bomen omhoog liep, slingerdeslang tegen de berg op.

De weg was prachtig. Tegen de berghelling groeiden palmen en vreemde, grote bomen met rode bloesems,

die Bulletje en Bonestaak zo mooi vonden, dat ze er niet over uitgeroepen kwamen. En overal stonden wilde bloemen van verwonderlijke afmetingen en kleurenpracht. En cactussen, die lange stelen met rood-en-gele bloemen droegen, en andere waar zo tussen de stekels maar zacht gekleurde bloemen uit schoten. En hoe hoger ze kwamen, hoe breder het uitzicht werd over de stad en de baai.

'He, wat is het hier toch prachtig!' zuchtte Bulletje bewonderend. 'Ik zou hier best altijd willen blijven

wonen!... Daarbij is ons land toch maar een lelijk ding, hoor!'

'Zo?' zei Bonestaak verontwaardigd. 'Vin jij dat? Je bent niet goed snik ook! En al die mensen dan, die juist naar ons land reizen, omdat ze het zo mooi vinden? Hiervandaan net zo goed, jongetje!'

'Nou ja,' vond Bulletje minachtend, 'gekken heb je overal. 't Is hier veel mooier!'

'Wat vin jij, Kalkhoofd?' vroeg Bonestaak geestdriftig. 'Ooh,' antwoordde de kokamaat met een wijs gezicht,

'wat zal ik je zeggen? De mensen vinden altijd 't mooiste, wat ze het minste kennen. Hier zijn de mensen aan dit land gewoon en wij aan 't onze. Daarom vinden we mekaars landen mooier, denk ik. Op den duur wen je aan alles, en dan wil je wel weer es wat anders zien.'

'Wat een wijsheid!' zuchtte Bonestaak benauwd.

'Wat een opa!' schimpte Bulletje mee. 'Mot je 'em horen! 't Lijkt wel een professor.'

'Jullie hebben me toch gevraagd, wat ik ervan dacht?' glimlachte de koksmaat.

'Nou, daarom hoef je nog niet te praten of wij stomme sulletjes zijn,' vond Bonestaak beledigd.

'Ach jongen, waai om!' lachte het Kalkhoofd.

'Laten praten, Bonestaak!' ried Bulletje. 'Nooit gekken tegenspreken: da's gevaarlijk.'

Bonestaak grinnikte en knikte: Bulletje had gelijk deze keer.

De 'gek' trok er zich een bitter klein beetje van aan. Hij stak een nieuwe sigaret op, blies de twee schimpende kameraden een wolk rook in hun gezicht en zei: 'As ik me niet vergis, zie ik daarginder een soortement eethuis tussen de bomen staan. Wat zouden de heren ervan denken, as we daar es probeerden wat te bikken te krijgen?'

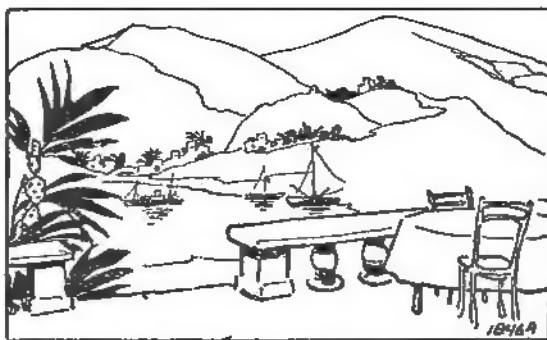
Bulletje keek Bonestaak es aan en zei vertederd en overwonnen: 'Hij is toch zo gek niet as we eerst dach-

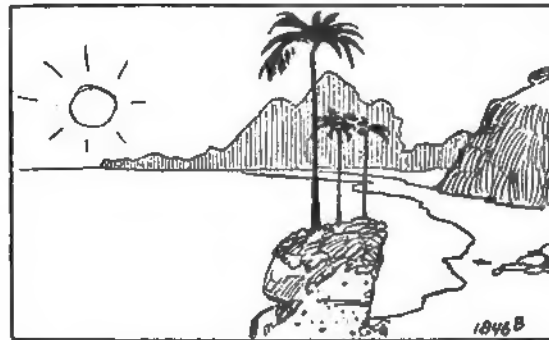
ten, Bonestaak! Ik geloof, dat ie nou eigenlijk wel een beetje een wijs idee gehad heeft.'

Bonestaak voelde eens aan zijn hongerige buik en gaf toe: 'Dat lijkt er wel wat op. In ieder geval moeten we met 'em mee gaan naar dat eethuis, dunkt me!'

'Vooruit dan maar!' lachte de koksmaat, die nooit meer plezier had dan wanneer de vrienden zo uitpakten. Toen zetten de drie wandelaars er een stevige pas in en spoedig waren ze voor het eethuis aangekomen.

Het lag daar fijn aan de brede asfaltweg, een beetje achteruit in een tuin vol geweldige palmen, bloemen en bomen. Je moest eerst een trap op en dan kwam je aan een terras vóór het hotel, van waaruit je een wijd uitzicht had over de berg, de stad en de baai beneden. In de schaduw van een bloeiende boom gingen ze aan een tafeltje zitten en keken zwijgend naar het panorama. Ze zwegen een heel poosje, want de pracht van het uitzicht overweldigde hen. Het was heerlijk mooi

die blauwe zee, waar de heldere zonneschijn over blonk, de berghelling vol tuinen en villa's en slingerende wegen, de stad onderaan met daken en torens en koepels. Ze zuchtten van bewondering en vonden geen woorden om uit te drukken hoe prachtig ze het wel vonden. En daarom waren ze zo wijs om er maar helemaal niks van te zeggen. Tot ze plotseling alle drie stomverwonderd opkeken. Want een vrolijke stem had in zuiver Hollands gezegd: 'Wel, alle mensen! Ik wil

een levende krokodil inslikken als dat Bulletje en Bonestaak niet zijn!

De verbouwereerde jongens keken recht in het blozende gezicht van een kelner met een wit schort voor, die lachend bij hun tafeltje stond.

'Ke-ke-kent u Hollands?' vroeg Bonestaak stamelend van verbazing. En de kelner lachte: 'Nog al wiede! Zou ik m'n eigen taal niet kennen?'

Een Hollander? ... Die kelner was in een hotel boven

Rio de Janeiro? ... Dat leek nogal wonderlijk en ongeloofwaardig. Maar de Hollander stond levensgroot voor hen en lachte en sprak hun taal en dus moesten ze het wel geloven. 'Ik heb jullie portret in de kranten gezien en van jullie gelezen!' vertelde hij. 'Jullie zijn zo es eventjes beroemd hier!'

'Schei maar uit!' zuchtte de koksmaat. 'En schreeuw niet zo, anders lopen de mensen te hoop!'

Ze vertelden hem, wat hun in de stad op de mercado

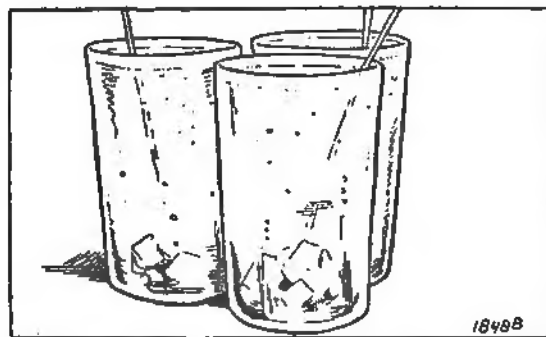
was overkomen en de kelner lachte zich tranen. 'Ja,' zei hij, 'zo zijn de mensen hier. Vreselijk hartelijk en luidruchtig ... Eh ... willen jullie wat drinken?'

'Eigenlijk wouen we wat eten,' vertelde Bulletje.

'Maar we kunnen ook eerst wel wat drinken, want ik heb een uitgedroogde keel!'

'Een lekker glas limonade dan?'

Ja, dat was best om mee te beginnen. De kelner liep weg en de jongens keken mekaar aan.

'Ook toevallig, zeg! Een Hollandse kelner! Wat aardig, niet?' Bonestaak was er verrukt over.

'Hoe zou die hier terechtgekomen zijn?' vroeg Bulletje. 'Dat moeten we 'em toch es vragen!'

En toen de kelner terugkwam met drie glazen limonade met ijs erin en een rietje erbij, vroeg de nieuwsgierige dikzak: 'Hoe komt het, dat u hier kelner bent, meneer?'

'Wel,' antwoordde de kelner, 'dat is vast geen lange

geschiedenis, hoor. Heel eenvoudig: m'n naam stond me niet aan. De mensen lachten altijd als ze m'n naam hoorden en dat begon me te vervelen. Toen heb ik aan de burgemeester gevraagd of ik m'n naam veranderd kon krijgen en dat kon misschien wel, zei die, maar dat kostte een boel centen en geld, zie je, dat was een van de dingen, die ik nou net niet had. Toen ben ik kwaad weggelopen en nou ben ik hier.'

'Maar,' vroeg Bulletje ietwat verwonderd. 'U hebt uw

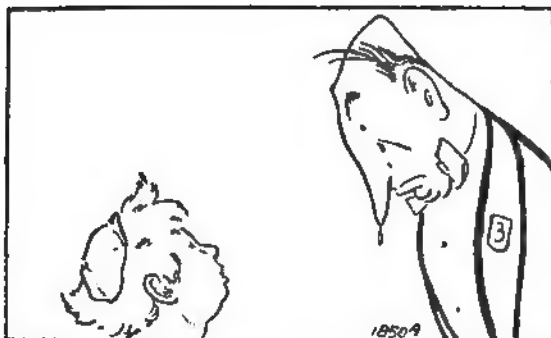

naam toch hier mee naar toe genomen? Of ...'

'Bhe!' blaatte Bonestaak minachtend. 'Meneer heeft hier toch zeker een valse naam aangenomen! Dat doen ze in vreemde landen zo dikwijls!'

'Dat zou ik toch niet gedurfd hebben,' zei de kelner met een bang gezicht. 'Want daar zijn ze hier erg streng op.'

'En ... ne ... hoe was die naam eigenlijk?' verstoutte Bulletje zich te vragen.

De kelner keek hem bedroefd aan. 'Ik geloof,' zei hij met treurige stem, 'dat jij een slecht jongetje bent! Je wil me zeker ook es lekker uitlachen, he, om m'n gekke naam?' 'Nee, meneer, gerust niet!' betuigde Bulletje verschrikt en blozend. 'Ik wou 't alleen maar weten, ziet u.' 'Ja, ziet u,' lichtte het Kalkhoofd toe. 'Bulletje is niks nieuwsgierig; hij weet alleen maar graag alles... Maar slecht is ie niet, hoor.'

'Nou,' zei de kelner na enig peinzen. 'As jullie belooft, dat je me niet zult uitlachen, zal ik 't zeggen.' Natuurlijk beloofden de drie vrienden om strijd dat ie niet de flauwste schaduw van een glimlachje op hun gezichten zou waarnemen. Toen kuchte de kelner een paar keer en zei: 'Wel, ik heet... Zullen jullie echt niet lachen?' 'Natuurlijk niet!' 'Ja, nou dan... ach nee, 't is eigenlijk te gek...'

Toen begonnen de jongens te beweren, dat ie een flauwerd was en dat ie 't eerlijk beloofd had en dat kon de kelner niet ontkennen. En dus biechtte hij zuchtend op: 'Ik heet Gerrit Terpentijnneus!' Bulletje was er niet op verdacht en schoot gillend in de lach. Maar dadelijk hield hij zijn hand voor zijn mond en slikte zijn lach weg, met een kleur als bloed. De koksmaat en Bonestaak kregen een beleefde hoestbui. Zij moesten hun zakdoeken voor de dag halen,

omdat ze tranen in hun ogen kregen van dat danige, lange hoesten. De arme kelner keek hen treurig aan. 'Zie je nou!' klaagde hij. 'Jullie lachen me ook al uit en je had nogal beloofd, dat je het niet zou doen. Kan je meteen es denken, wat ik in Holland onder die naam gelezen heb! Iedereen lachte z'n eigen half-ziek, as ie m'n naam maar hoorde. De hele dag zat ie me dwars, die gekke naam.' 'Nou,' zei de koksmaat vergoelijkend, terwijl hij een

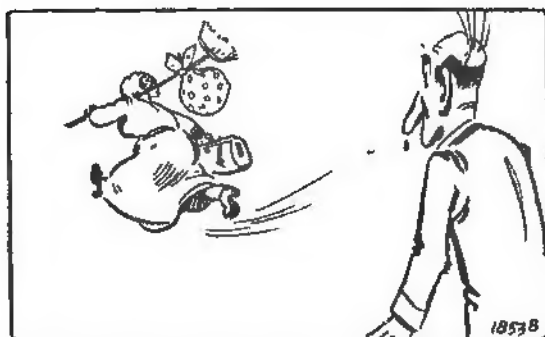
slokje van zijn lekkere, ijskoude limonade nam, 'zo erg gek vind ik die naam nou ook weer niet. Jullie wel, jongens? Terpentijnneus...' 'Nee,' stotterden Bulletje en Bonestaak, 'niks gek...' Maar hun lippen trilden en hun ogen waren zo klein als knoopgaatjes, want ze moesten zich hevig inhouden om het niet uit te brullen. Terpentijnneus! Hoe was 't mogelijk! En Bonestaak vroeg, toen hij volde dat hij zijn stem

genoeg in bedwang had: 'Maar meneer, hoe kwam u eigenlijk aan die ge... eh... aan die rare naam?' 'Ook wat!' zei de kelner verontwaardigd. 'Hoe komt iedereen aan z'n naam? Die had ik natuurlijk van m'n vader gekregen, nogal glad...' 'Ja,' zuchtte Bulletje, 'daar is niks aan te doen. Maar zo erg is 't toch niet. Een naam is een naam. Daar wen je wel an.' 'Dat zeg je makkelijk genoeg,' zei de treurige bezitter

van de naam Terpentijnneus. 'Maar je had es moeten zien en horen wat ik een last ervan gehad heb. Dat ze nou lachten was nog tot daaraantoe, maar 't heeft me meer dan eens m'n baantje gekost. Ik was eerst agent voor zieken- en begrafenisfondsen, maar ze wouen geen agent hebben, die zo'n malle naam op z'n stempeltje had. Een hele tijd kon ik geen meisje krijgen, want ze wouen geen jongen hebben, die Terpentijnneus heette. En toen ik eindelijk toch getrouwd

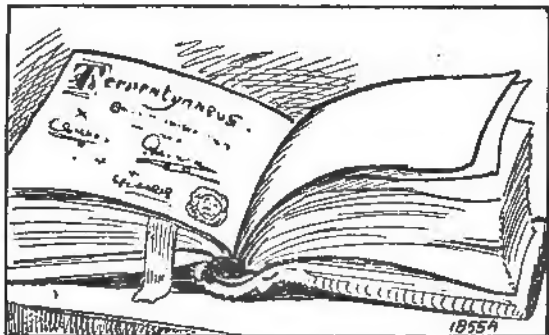
geraakt was, is m'n vrouw na een poosje van me weg-gelopen. Want zij werd nog veel meer uitgegierd as ik. Juffrouw Terpentijnneus... dat klonk nog veel bespottelijker. Nog een geluk, dat we geen kinderen hadden... Anders liepen er nou weer kleine, uitgelachen Terpentijnneusjes rond... Afijn, toen m'n vrouw de benen genomen had, kreeg ik er helemaal tabak van en ik ben er ook vandoor gegaan.' 'Hoe komen er eigenlijk van zulke rare namen?'

Dat had Bulletje gevraagd. Meneer Gerrit Terpentijnneus haalde z'n schouders op. 'Heel gewoon!' zei hij. 'Dat heeft m'n grootvader me dikwijls genoeg verteld. Zijn grootvader leefde in de tijd, dat de namen aan de mensen uitgedeeld werden. Die was verver van zijn beroep en 't was een vrolijke klant. Op de dag, dat ie naar 't stadhuis moest om een naam te halen, stoeide die met een andere knecht en die klodderde ineens z'n neus vol terpentijn, net toen

ie de deur uitliep. En toen ie bij 't stadhuis kwam, zat er nog een flinke lik op, want het was tegen sluitings-tijd en d'r was geen minuut te verliezen, als ie nog een naam wou hebben en dus wou ie zich wassen als ie terugkwam. En toen zei de meneer, die achter de groene tafel zat: 'Zo, Terpentijnneus! Je bent laat!' En meteen schrijft de andere meneer in zijn boek: Terpentijnneus, en af was de kous. Ze lachten d'r eigen een krik om de vergissing, die apekoppen!'

'En moest ie toen heus zo blijven heten?' vroeg Bone-staak meewarig. 'Ja, wat dacht je?' foeterde de kelner. 'As die heren van 't stadhuis eenmaal iets in d'r malle boeken geschreven hebben, krijg je 't er met geen stok meer uit. En of m'n grootvader z'n grootvader nou opspeelde en raasde, 't gaf allemaal niks: de vergissing was deftig in dat deftige stadhuisboek geschreven en toen was 't ineens geen vergissing meer, maar een echte familie-

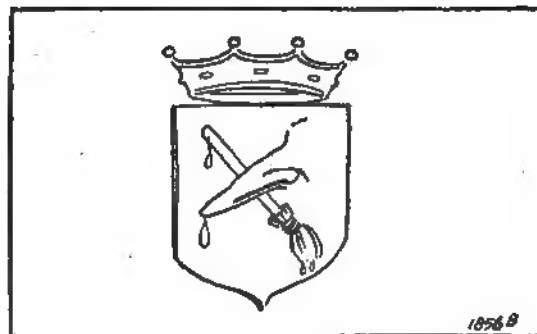

naam! De stakker was-t-er helemaal door van de kook. Hij heeft nooit meer vrolijk gestoeid, en hij is gewoon van verdriet weggekviind, want iedereen lachte hem uit en hij bedacht, hoe z'n hele nageslacht ook uitgelachen zou worden, allemaal omdat ie z'n eigen geen tijd gegund had om een lik terpentijn van z'n neus te wassen. Kleine oorzaken hebben grote gevolgen, zeggen ze wel es. Nou, hier heb je d'r een droevig voorbeeld van.' Hij zuchtte en de jongens zuchtten mee.

Ze waren diep onder de indruk van het ongeluk der familie Terpentijnneus.

Toen begon de kelner ineens te lachen en zei: 'Ja, zie je, maar sinds ik hier in Brazilië ben, heb ik niks geen last meer van m'n naam. O jee, nee! integendeel. De mensen hier hebben er een reuze eerbied voor. Ze moeten er eerst een hele tijd op studeren, eer ze'm behoorlijk kunnen uitspreken, en dan zeggen ze: "Senor Zjerriet Terpan-tienneeos..." Dat klinkt zo es eventjes, wat?'

De vrienden haalden verlicht adem. Het noodlot was dus van de arme man afgewenteld!

'O,' vervolgde hij trots. De mensen hier vinden het heel bijzonder. Ze vertellen, dat 't eigenlijk een adellijke naam is, dat ik een verarmde baron of graaf ben en ik laat 't maar zo, want ik heb er niks as voordeel van. Ik krijg hier juist de beste betrekkingen en de lui behandelen me met veel respect en met veel meelij, omdat 't voor zo'n adellijke meneer geen pretje is, voor kelner te spelen!'

Toen lachten de drie jongens, dat ze schudden. Ze hadden zich beleefdheidshalve zolang in moeten houden en nu haalden ze hun scharde in.

'Baron Terpentijnneus!' gilte Bulletje. 'Graaf Terpentijnneus de Derde uit het Hollandse Huis!' schreeuwde Bonestaak.

De koksmaat zat in zijn zakdoek te snikken van het lachen en Gerrit Terpentijnneus lachte goedmoedig mee. Toen zei Bulletje hikkend: 't Zou eigenlijk best kunnen!'

'Je hebt wel Karel de Kale en Willem de Zwijger en Filips de Schone: dan kon je ook best een Graaf Gerrit de Terpentijnneus hebben!'

'Zie je nou well' klaagde de kelner. 'Nou beginnen jullie ook alweer lolletjes te maken met m'n gekke naam!'

Maar zo was 't niet bedoeld en om hem te troosten vertelden ze hem, dat ze wel mensen kenden met nog gekkere namen: Suikerbolk en Naaktgeboren en Onderdeknie en Zondervan en Schuifbreuk en zo.

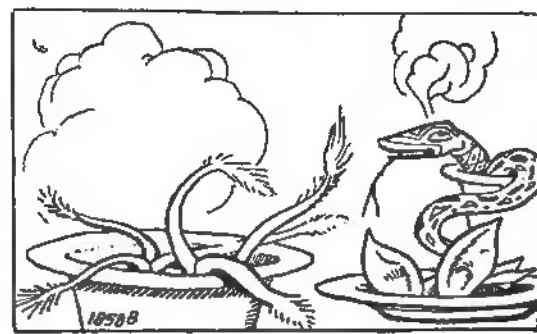

Gerrit Terpentijnneus lachte witjes en zei: 't Is erg aardig van jullie, hoor, om me te willen troosten, maar da's nou niet meer nodig. Ik heet Zjerriet Terpan-tienneeos en ik ben stiekem van adel, dus ik ben wat je noemt best tevreden. En vertel nou es, wat jullie eten willen.'

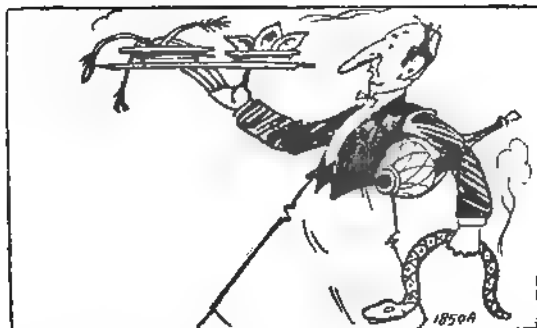
Ja, dat was een gewichtig vraagstuk.

'Wat kunnen we zoal krijgen?' vroeg Bulletje voorzichtig.

De kelner maakte een breed gebaar.

'Van alles!' zei hij. 'Luipaardeoren met gebakken pier-pertjes en kropsla. Buffellappen met palmkool en klappertjessaus. Gebakken haaieniertjes met gestoofd zeegras. Krokodilleieren met pieterselie. Slang in gelei met geroosterd maïsbrood; we hebben brilslang en ratelslang en boaconstrictor en zwarte adder. De python is op, heeft gisteren een lekkerbek de laatste mootjes van opgesmikkeld. En dan kan je nog panter-tongetje in 't zuur krijgen en soep van paardestaart, alles eersteklas!'

Bulletje en Bonestaak kokhalsden ervan. 'He jakkes!' gilte Bulletje. 'Eten de mensen hier al die viezigheden? Bah, wat een smeerbeoel! Kunnen we niks gewoners krijgen...' We hoeven helemaal niet precies van die Braziliaanse kostjes te hebben hoor.' De brave Terpentijneus keek sip en klaagde: 'Ik had jullie nou zo graag es echt op z'n Braziliaans willen trakteren. Maar as jullie niet goedgegaan willen zijn, kan je ook wel doodgewone dingen krijgen.'

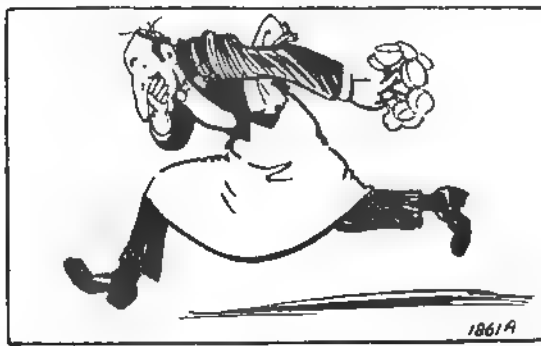
'Nou breng ons dan maar wat doodgewone dingen,' zeiden de kameraden herademend. Meteen kwam er een deftige meneer in 't zwart de deur uitstuiwen en schoot recht op hun tafeltje af. 'De baas!' fluisterde de kelner. 'De hotelhouwer.' De hotelhouder bleef bij hun tafeltje staan, boog als een knipmes, en zei in 't Engels: 'Heb ik de eer Bulletje en Bonestaak en nog een lid van de bemanning van de Herkules voor me te zien?' 'We gaan d'r door!' zei de koksmaat in 't Hollands.

Bonestaak had er ook een stil vermoeden van en hij zei quasi deftig: 'Ja, sir, die eer geniet u!' Bulletje moest zijn zakdoek weer in z'n mond steken. Maar de hotelhouder glimlachte tot achter z'n oren en zei met een hemels verrukt gezicht: 'O, wat een eer voor mijn hotel!...' De edele heren blijven toch zeker aan mijn nederige tafel eten?' De heren vertelden, dat ze dat juist van plan waren en toen zwom de hotelhouder helemaal in zaligheid.

'Maar we willen geen viezigheden eten, hoor, meneer!' vertelde Bulletje haastig. 'Viezigheden?' riep de meneer ontsteld. 'Maar hoe komt u daarbij?' 'Nou ja, van die Braziliaanse kostjes: ratelslang in gelci en haaieëieren en paardestaartsoep en zo!' verduidelijkte Bonestaak. De kelner liep op een drafje weg. De koksmaat zag zijn rug en schouders schudden. De hotelhouder keek Bonestaak met ogen als kniekers

aan. 'W-a-a-a-at!' stotterde hij, 'w-w-w-wie heeft u dat wijsgemaakt?' 'Wel, de kelner, meneer!' riep Bonestaak verlegen. 'O, Smit?' zei de hotelhouder nu lachend. 'Da's zo'n grappenmaker! Heeft ie dat gezegd? Waar die de onzin vandaan haalt!' 'Smit?' vroeg Bulletje verbaasd. 'Zjerriet Terpentienneos bedoelt u?' 'He? Wat?' vroeg de hotelhouder verschnkt. 'Wat zei u daar?'

'Zjerriet Terpentienneeos!' herhaalde Bulletje en deed zijn best om het zo Braziliaans mogelijk uit te spreken. De hotelhouder sloeg haast dubbel van de pret. 'Ach wat!' riep hij. 'Die zot heet gewoon Smit... Zijn alle Hollanders zulke kwiebussen?' Bulletje en Bonestaak zaten een ogenblik wel een beetje dwaas te kijken. Maar toen stamden ze met het gelach van de hotelhouder en het Kalkhoofd in... Daar waren ze d'r eventjes ingelopen!

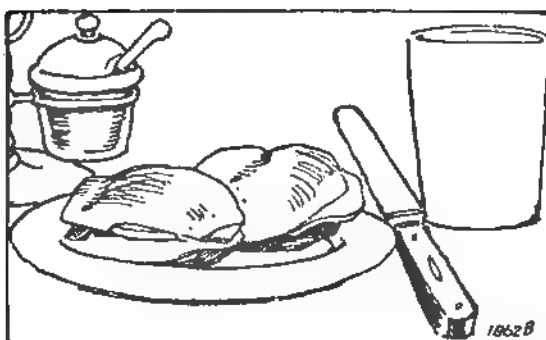

Hadden ze al die onzin van Smit voor zoete koek opgegeten en nogal zo'n meelij gehad met 'em, omdat ie zo'n gekke naam had.

Maar dat zouden ze 'm inpeperen, de verrajer! ... Sloegen ze even een modderfiguur tegenover die hotelhouder! ...

Maar lollig was 't, daar ging niks van af!

'Kom,' lachte de Braziliaan, 'laat ik nou maar es een fijn maaltje voor de heren samenstellen. Ik beloof u,

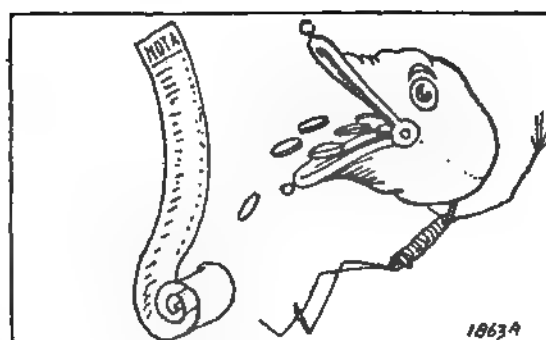

dat er geen viezigheiden bij zullen zijn en dat het u allemaal kostelijk zal smaken.'

'Ja, maar... eh,' protesteerde de koksmaat. 'Ziet u, meneer... eh... we willen maar een paar broodjes hebben, met kaas of vlees of zo... We hebben geen geld genoeg voor hele diners...'

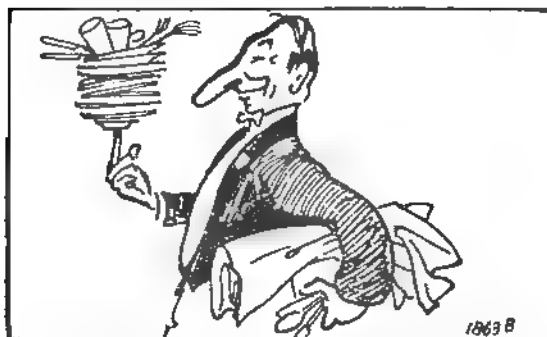
'O, maar da's hier heel goedkoop!' lachte de hotelhouder. 'Laat dat maar aan mij over!'

'Pas op je portemonnee, Kalkhoofd,' ried Bonestaak

bezorgd. 'Je kan nooit weten of je niet met een afzetter te doen hebt!'

Maar dat wantrouwen wezen Bulletje en het Kalkhoofd beslist van de hand. Nee, die hotelhouder was een aardige man en bovendien zou hij het vast niet wagen zulke beroemde jongens af te zetten. Dat zou een schande zijn voor zijn hotel en natuurlijk zou het bekend worden. Bonestaak werd er toen ook een beetje geruster op.

En daar kwam de Hollandse kelner al aanstappen met allerlei benodigdheden om de tafel voor de voornamen gasten te dekken. Hij keek glunderlachend naar zijn landgenoten. 'De haaieniertjes en de slangeragoût staan al te vuur, jongens,' zei hij, handenwrijvend.

'Nu, dat zal lekker smaken... Smit!' antwoordde Bonestaak streng.

De kelner keek verbaasd om. Toen vroeg hij: 'Tegen welke meneer Smit praat je toch?'

De kameraden moesten wel lachen om zijn komiek gespeelde verbazing, maar Bulletje zei toch ontevreden: 'Schei nou maar gerust uit met die aardigheden, hoor! We weten al lang, dat je geen Terpentijnneus heet. Je hebt ons lekker voor de gek gehouden!'

De kelner keek verontwaardigd.

'Hoe kom je dáárbij?' vroeg hij beledigd.

'Nou,' lachte de koksmaat, 'je baas heeft 't zelf gezegd. Je heet Smit. Je bent maar een verwoede grapjas.'

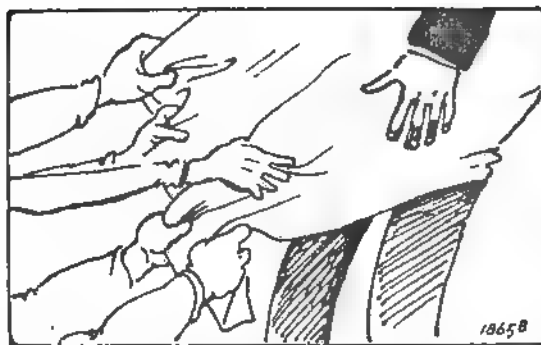
'Weizo, denken jullie dat?' vroeg de kelner verdrietig, terwijl hij de tafel dekte. 'Dus jullie geloven een vreemde Braziliaan eerder dan een bloedeigen landgenoot. 't Is wat moois! En daar heb ik al dat verdriet voor gehad! Maar geloof mij nou maar as ik je zeg, dat Terpantiennecos in het Engels vertaald Smit is.'

'Is Smit dan zo'n adellijike naam in Engeland?' vroeg Bonestaak boosaardig.

De kelner keek een beetje mistig. Daarep antwoord-

de hij: 'Och, dat kan ik jullie toch niet uitleggen. Da's veel te ingewikkeld voor zulke jonge hersens. D'r komen hier drie of vier talen bij te pas en dan snappen jullie d'r natuurlijk geen laars van. Maar as jullie me Smit willen noemen, vind ik 't best hoor. Alles liever dan m'n eigen gekke naam. As je maar onthoudt, dat ik geen valse naam heb opgegeven, voor 't geval, dat de politie zich ermee bemoeit.' 'Maak je maar niks ongerust, meneer Smit,' lachte de

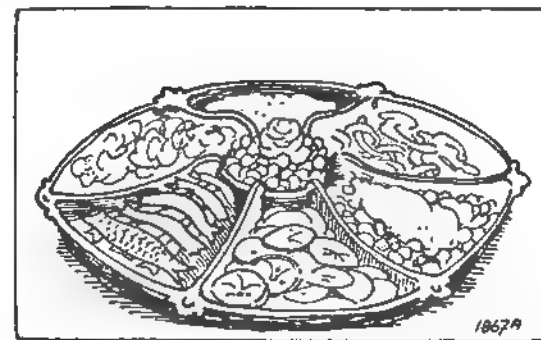
koksmaat. 'We zullen de politie niet op je afsturen. Je hebt al narigheid genoeg in je leven gehad.' 'Nou, en zeker van de politiel' zei Smit beducht. 'Maar eens heb ik de politie fijn te pakken gehad, man! As ik je dat vertel, lach je je krom!' 'He, meneer Smit, vertel dat es!' riepen Bulletje en Bonestaak en grepen hem bij de slippers van zijn schort. 'Hoho!' zei de kelner. 'Jullie vergeten dat ik bedienen moet! D'r zijn nog meer klanten!'

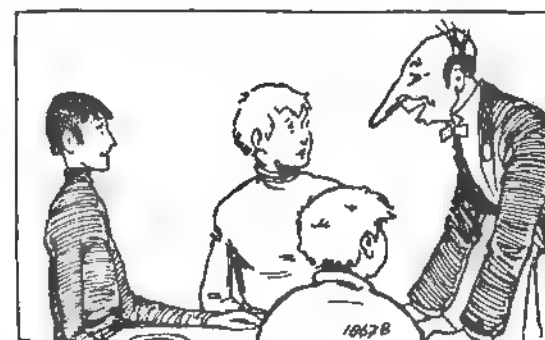
'Nou straks dan na het eten, as u vrij bent!' drongen de jongens aan. Smit dacht na. Daarop beloofde hij: 'Nou, na het eten dan, over een uur. Dan heb ik m'n schafstijd en dan zal ik jullie die malle historie es vertellen!' Daarop beende hij haastig weg en verdween in het hotel. 'Fijn, jongens!' juichte Bulletje. 'Dat wordt vast een reuzevertelling! Geloof jullie ook niet, dat die Terpen-

tijneus piekfijn vertellen kan?' Bonestaak en de koksmaat geloofden dat zeker. Hij had staaltjes van waarheidsliefde getoond, die niet voor die van ouwe Hein onder hoefden te doen. Ze verkneuterden zich alle drie in het vooruitzicht van een fijn verhaal. En niet minder in dat van de maaltijd, die hun wachtte, want hun magen begonnen aardig te jeuken. Nou, ze hadden niet te klagen. De hotelhouder liet een middagmaal aanrukken, dat klonk als een klok.

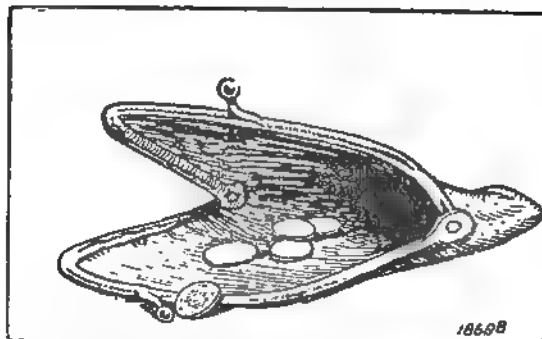
De drie vrienden zetten grote ogen op, want nog nooit hadden ze aan zo'n rijke tafel gezeten en ze wisten zelfs niet, dat er ergens op de wereld zo lekker en overvloedig gegeten werd. Eerst kregen ze grote schotels met allemaal kleine afdelinkjes en in ieder afdelinkje lag iets lekkers: eieren, slaatjes, kreeft, zalm, sardines en nog meer, dat ze niet eens kenden. Het smaakte allemaal erg fijn en de jongens aten er

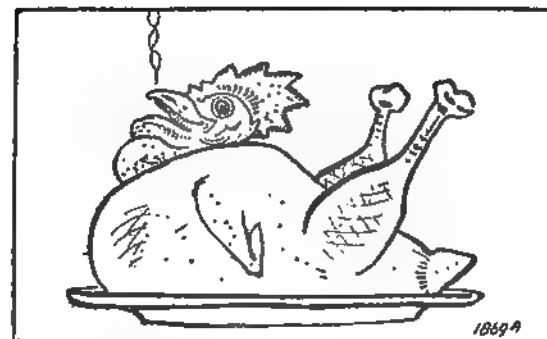
flink van en knabbelde er geroosterd brood met boter bij dat het een aard had. En toen de schotel bijna leeggeplunderd was, haalden ze diep en voldaan adem en zeiden tegen de kelner: 'Dat was een fijn maaltje, meneer Terpentijnneus.' 'Dat?' vroeg die minachtend. 'Dat waren maar een paar voorgerechtjes, me jonges. Het eigenlijke maal gaat nou eerst beginnen!' Ongelovig keken de vrienden hem aan.

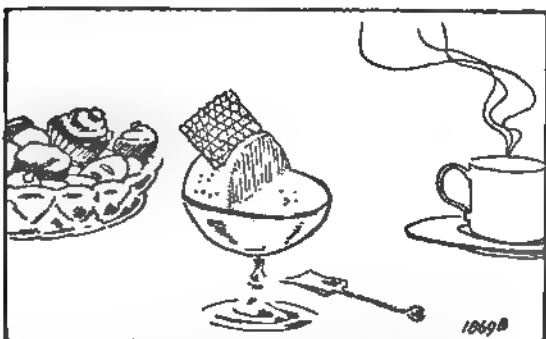
'Wou je zeggen,' vroeg Bulletje, 'dat we nog meer moeten eten?'
'Natuurlijk!' lachte Terpentijnneus. 'Maak maar gauw wat ruimte in je maag hoor, want ik kom zo meteen met de soep!'
Ontsteld keken de drie kameraden mekaar aan.
'Ik kan al haast niet meer!' zuchtte Bonestaak, maar Bulletje zei blijmoedig: 'Nou ik geloof, dat ik nog wel een klein gaatje hier en daar voel.'

'Wel,' vertelde de koksmaat nadenkend, 'ik heb net zo'n idee als Bulletje.'
'O,' kwam Bonestaak toen, 'as 't nou moet, dan kan ik ook nog wel wat bergen, hoor, schep maar niet zo op... Maar ik denk aan de portemonnee! Wat moet zo'n maal wel niet kosten!'
'Kan me niks schelen!' zei het Kalkhoofd onverschillig.
'Ik heb de hotelhouwer gewaarschuwd, As 't meer

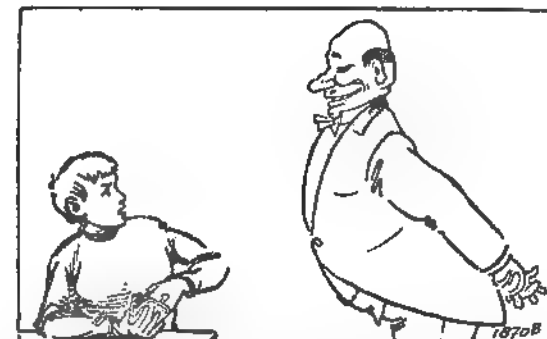
kost dan we hebben, komt ie d'r an te kort. Eigen schuld, niet?'
Bulletje en Bonestaak vonden het wel een beetje brutaal, maar eigenlijk had het Kalkhoofd toch ook gelijk en dus onderwierpen ze zich maar aan de dingen, die komen moesten. En dat was zo nogal iets. Eerst een fijn soepje, toen een moot zalm, daarna een lapje biefstuk met groenten en aardappeltjes, vervolgens een gebraden haantje met appelpoes, dan een zacht

puddinkje, die dreef in een frisse saus, toen vruchten en ten slotte voor elk een portie goddelijk ijs... De jongens waren al verbaasder en verbaasder geworden. En telkens hadden ze gedacht, dat ze nou toch zeker niet meer konden en telkens was het weer zó lekker, dat ze er toch van proefden en konden ze weer eten ook. Maar toen ze nu elk met een kopje roomkoffie voor zich zaten en uit kristallen schaaltes zoveel bonbons mochten snoepen als ze wilden, voelden ze toch,

dat het vel van hun buik al te strak gespannen zat. Ze bliezen en zuchtten van voldaanheid.
Onder het eten was telkens de hotelhouder bij hun tafeltje komen vragen, hoe het smaakte en aan hun hemelse ogen zag hij wel, dat zijn maaltje hun beviel. Van de andere tafeltjes hadden telkens de mensen naar hen gekeken en het gerucht deed de ronde, dat daar drie van die beroemde Hollandse mensenredders zaten en van alle kanten werden ze toegelikt en toe-

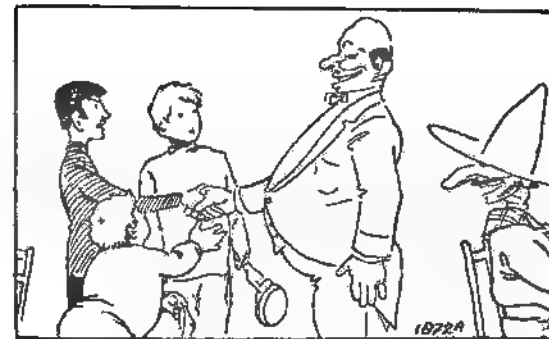
gelachen, maar de hotelhouder hield ze allemaal op een afstand: de heren wilden niet gestoord worden... En de Brazilianen waren veel te beleefd om de gasten dan toeh te komen storen... Toen het maal afgewerkt scheen en de hotelhouder weer in hun buurt kwam, vroeg de koksmaat, terwijl hij zijn beurs voor de dag haalde: 'Nou meneer, laten we meteen eventjes afrekenen. Hoeveel krijgt u van ons?' Hij kneep zijn ogen dicht en bibberde bij de gedachte aan de som die

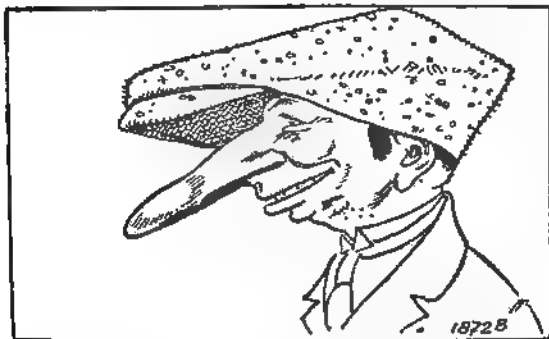
hij te horen zou krijgen! Nou zou je wat beleven! Maar de hotelhouder trok een beledigd gezicht en zei verdrietig: 'Maar wat heb ik nou aan de hand? Jullie willen me toch zeker de dood niet aandoen? Betalen? Vragen ze jullie thuis betaling, als ze vrienden te eten gehad hebben? ... Nee, dan zijn wij hier anders, hoor! Wij worden woest, als onze gasten betalen willen! Stel je voor! Dat is gewoon een dodelijke belediging!' En hij snoof erbij van kwaadheid.

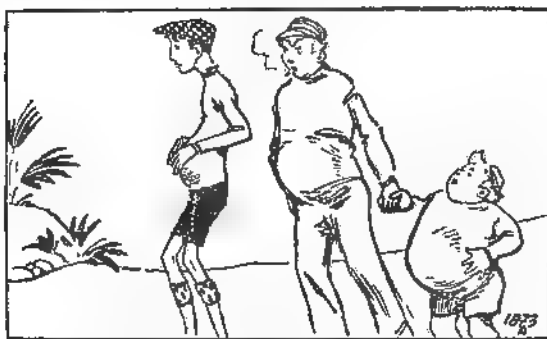
De jongens keken hem met grote ogen aan. 'Ja maar, meneer,' stamelde Bonestaak. 'U heeft toch een hotel en u heeft ons niet te eten gevraagd ... We dachten ...' 'Nee, die is goed!' brieste de hotelhouder. 'Dus omdat ik een hotel heb, zou ik m'n vrienden niet eens mogen trakteren? Dat zou wat moois zijn!' De kameraden keken elkaar aan. Daar hadden ze nou helemaal niet op gerekend!

Maar boos konden ze er toch moeilijk om worden. Dus nam het Kalkhoofd het woord en zei: 'Nou, meneer, we willen u vast niet beledigen, hoor. Maar we wisten niet, dat we hier als vrienden aten. 't Is erg aardig van u en we bedanken u wel.' Beleefd, zoals het hoorde, stonden ze alle drie op en gaven de hotelhouder een hand, verlegen en beduusd om het onverwachte en ongewone geval. De hotelhouder lachte tevreden en zei: 'O zo, dat dacht ik ook! Betalen!

Wat een onzin! En de mensen rondom lachten maar. En toen kwam de kelner op hun tafeltje toestappen. Maar hij droeg niet langer zijn kelniersbuis en zijn schort, maar een blauw pak en een pet. 'Ziezo,' zei hij, 'ik ben klaar. Gaan jullie met me mee? Achter in de tuin is een fijn prieel. Daar kunnen we op ons gemak wat praten en een kop thee drinken.' 'Ga je gang maar,' zei de vriendelijke hotelhouder. 'Ik zie jullie straks nog wel even!'

Toen volgden de jongens hun nieuwe kennis. Ze hadden het gevoel, dat zij niet bijzonder vlug ter been waren en niet erg sierlijk liepen. Nu eerst voelden ze, dat ze veel te veel van al die lekkere dingen gegeten hadden. Ze pufden en bliezen en dachten, dat zij een gewicht van vijftig pond in hun buik meedroegen. Wat waren zij dik! 'Gossie,' zuchtte Bulletje mistroestig, 'ik geloof, dat ik nog nooit zo dik geweest ben!'

Bonestaak keek hem aan, schudde het hoofd en zei: 'Ik zie niks raars an je, hoor!' Je bent niks dikker dan anders!' 'Zo?' zei Bulletje nijdig. 'En jij bent niks magerder dan anders. Dezelfde visgraat van altijd!' 'Gelukkig!' zei Bonestaak uit de grond van zijn hart. 'Ik had al net een gevoel of ik ook op een water-tonnetje zou gaan lijken, net as een dik proppie van een dik jongetje, dat ik heel goed ken.'

Bulletje maakte een vage beweging met zijn hand in de lucht en zei kortademig: 'De maan!' Bonestaak begreep hem best, maar hij was te dik om zich nog dikker te maken en berustte dus lyfzaam in de belediging.

De kelner lachte en zei tegen de koksmaat: 't Zijn geloof ik een paar aardige heibelschoppers. Ik mag ze wel lijden!'

'Och ja!' gaf het Kalkhoofd met een grote mensen-gezicht toe. 'Ze zijn wel aardig. Een beetje lastig af

en toe en ongehoorzaam en zo, maar over 't algemeen wel aardig!'

Bulletje en Bonestaak zuchtten van ellende. Ze waren dat aanstellerige Kalkhoofd graag aangevlogen, maar ze voelden zich niet tot grote dingen in staat, wierpen hem alleen gloeiende blikken toe en namen zich voor bij de eerste de beste gelegenheid vinnig wraak te nemen op die verrajer.

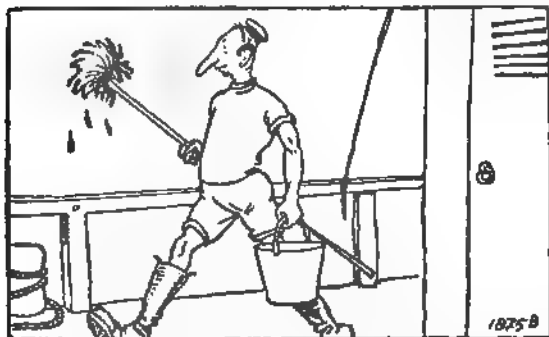
De kelner lachte en loodste hen een prieel binnen, dat rondom in de rozen en andere bloemen zat. Er stonden

makkelijke ligstoelen rond een rieten tafel met een zucht van welbehagen lieten de afgematte feesteters zich neer.

Een tijd lang zei niemand een woord. De jongens voelden zich alsof ze een zwaar werk achter de rug hadden en de kelner rustte uit van zijn heen en weer gedraaf in de warme zon, rookte zijn sigaar en zweeg ook om de spijsvertering van zijn nieuwe vrienden niet te storen.

Toen ze wat bekomen waren van het zware maal,

merkte Bulletje slaperig op: 'U ziet er helemaal niet meer als een kelner uit. U lijkt een zeeman.'

De kelner keek beledigd op.

'Maar ik ben toch ook een zeeman,' zei hij. 'Altijd geweest, man. Eerst matroos en later steward op een passagiersschip en hier ben ik pas gewoon kelner geworden... voor zolang as 't duurt.'

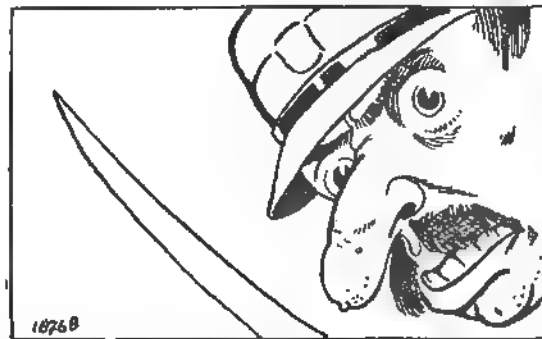
'O,' zei Bonestaak, die een goed geheugen had, 'ik dacht eigenlijk dat u vroeger agent voor ziekenfondsen en zo geweest was.'

'O, héél vroeger!' gaf meneer Terpentijnneus ontdaan toe. 'Heel erg vroeger, zie je.'

Bulletje keek zijn vriend misprijzend aan. 'Laten we daar nou geen ruzie over zoeken,' zei hij verzoenend. 'Daar zijn we toch zeker niet voor hier gekomen. Meneer Terpentijnjas zou ons een geschiedenis vertellen.'

'Terpentijnneus,' verbeterde de kelner beleefd. 'Neus, alsjeblieft. M'n grootvader z'n grootvader z'n jas zag er altijd piekfijn schoon uit. Dat laat ik me niet zeggen.'

'Goed, neus dan,' gaf Bulletje vermoeid toe.

'Maar hoe zit het met dat verhaal?' vroeg Bonestaak begerig 't Was iets over de politie, geloof ik.'

'Ja,' zei de kelner peinzend. 'Dat viel me daarstraks zo ineens in. Maar ik weet niet of jullie 't een aardig verhaal zullen vinden.'

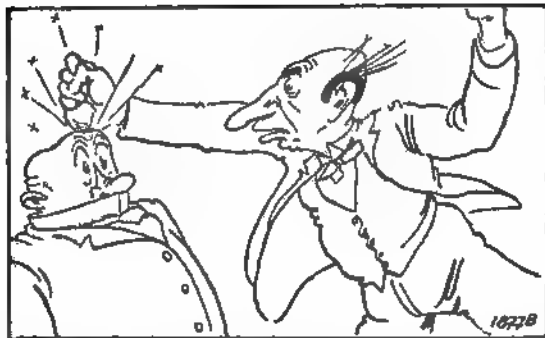
Ik heb gehoord, dat jullie aan zulke reusachtige verhalen gewend zijn en 't mijne is maar een doodgewoon waar geschiedenisje.'

Bulletje zei: 'Vertel u maar, daar zijn we juist dol op!'

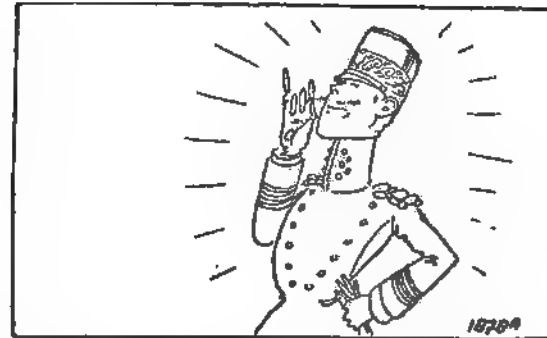
'Nou, vooruit dan maar,' zuchtte de kelner. 'Ik hoop, dat 't jullie niet tegen zal vallen.'

Bulletje, Bonestaak en de kokomaat schoven hun luie stoelen wat dichtter bij, zodat ze in een kringetje voor de verteller zaten en zetten zich behaaglijk tot luisteren. De kelner streek zich eens peinzend over zijn voorhoofd, alsof ie zijn herinneringen bij mekaar harkte, ging toen rechtop zitten, kuchte en begon: 'Jullie weten van de ongelukkige naam van me. Nou, die heeft me heel wat last bezorgd, hoor. Ik woonde

vroeger in een kleine stad en daar kennen alle mensen alle andere mensen en as je nou denkt dat ze aan m'n naam gewend raakten, dan vergis je je lelijk, want ze bleven almaar zeuren en grapjes verkopen over terpentijneuzen en het waren altijd grapjes die ik maar niet aardig kon vinden. En ik was nogal een driftig heerschap zie je en als ze 't te gortig maakten, sloeg ik erop dat 't daverde.

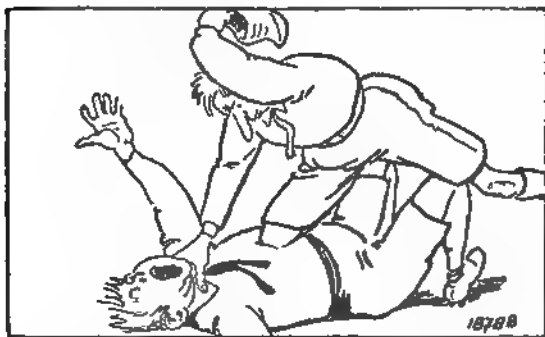
Dat was heel begrijpelijk, zou ik zo zeggen en de politie was menselijk en maakte d'r niet te veel drukte van,

as er al es iemand met een ingedeukte neus of een dichtgegroeid oog over me kwam klagen. De commissaris zei gewoonlijk: "Dan moet je die stumper maar niet treiteren. As ie van zee thuiskomt, laat je 'm maar met rust."

Maar nou was die commissaris ziek geworden en d'r was een plepjong inspecteurtje en die speelde nou de baas op het politiebureau.

En hoe dat nou kwam, weet ik niet, maar die kon me niet luchten of zien. Misschien kwam 't omdat ik 'em

vroeger, toen we allebei nog schoolgingen, een paar keer ongenadig afgerost had, maar dat had ie eerlijk aan me verdiend.

Affijn, die blaag zat me lelijk dwars.

Iedere keer as ik er weer es een afgedroogd had, die me sarde met m'n naam, moest ik op 't bureau komen en dan kreeg ik ze uitgemeten, jongens, of ik een kwajongen was! En dat van een ventje, net zo oud as ikzelf!

Dat was gewoou geen toestand en toen ik wéér es

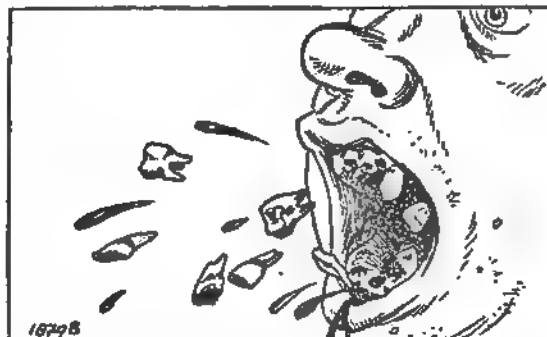

thuis kwam, was dat heertje nog steeds de baas en hij was nog veel verwaander geworden ook. Ik was nog geen drie dagen thuis of hij liet me roepen. Ik trouw naar 't bureau natuurlijk.

Maar ik had min of meer de dampen in, dat kan ik je wel vertellen.

"Zo, Terpentijnneus," zegt ie, "ben je weer es aan de gang geweest, he? Je hebt Janus van de melkboer twee tanden losgeslagen."

"Jammer dat ik 'em z'n hele gebit niet uitgeramd heb,"

zei ik nijdig. "Die knul heeft me de hele zondagmiddag lopen judassen."

"Je mag je medeburgers niet slaan," zegt me dat inspecteurtje streng. "En dat weet je heel goed, be-roerde vechtersbaas."

"Dan moet jij je medeburgers maar eerst es goede manieren leren," zeg ik, "en zorgen dat ze mensen, die geen vlieg kwaad doen, met rust laten."

En toen wordt me dat mannetje kwaad! Hij stuift achter z'n tafel in de hoogte en hij schreeuwt: "Moet

jij jij tegen mij zeggen, kerel? Ben jij helemaal van lotje getikt. Ik zal jou eerst es manieren leren!" Toen moest ik toch lachen. "De politie waar ik anders mee te maken heb gehad," zeg ik zo, "die was altijd beleefd. Die zei u tegen me en dan zei ik ook u. Maar as jij jij zegt, dan zeg ik ook jij en daarmee uit." "Jij was op school al zo'n vechtersbaas!" zei de inspecteur. "En jij was op school al zo'n verwaande opschepper,"

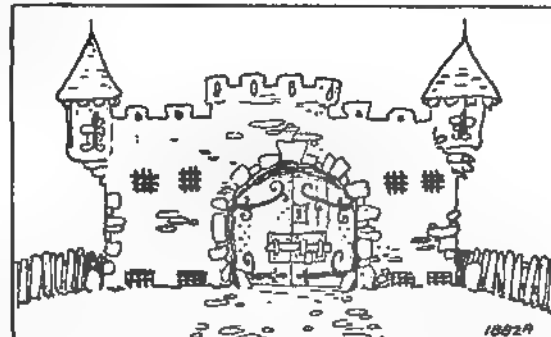
zeg ik. "Wat verbeeld jij je well! Mijn vader had een komenijswinkeltje en jouw vader had een water-en-vuurnering. Denk je soms, dat je van voornamer komaf bent dan ik?" Afijn, een hele ruzie daar op 't bureau. Ik had misschien wijzer moeten zijn, maar hij was ook niet wijzer en we scholden dat 't een lieve lust was! En natuurlijk trok ik aan 't kortste eind, want hij was een inspecteur van politie en ik was maar een gewone matroos en na-

tuurlijk mogen gewone matrozen geen inspecteurs van politie uitschelden. Ik dacht in m'n onschuld dat een inspecteur van politie ook geen matrozen uit mocht schelden, maar in die tijd had ik dat mis en 't eind van 't liedje was, dat ie me in 't cachot liet stoppen om een beetje kalm te worden. Nou, erg kalm werd ik daar niet precies! Maar toen ik een poosje gehuild had van woede en tegen de deur geschopt en geslagen tot m'n vuisten

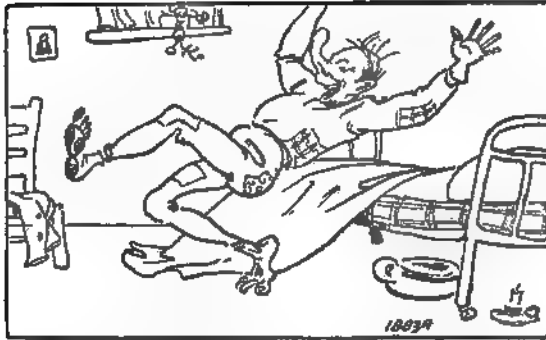
bloedden, begon ik te snappen dat ik 't zo niet winnen zou en ik hield me bedaard, al kookte m'n bloed nog van woede. Een hele nacht heb ik daar in dat hok gezeten en de volgende morgen moest ik weer voor meneer de inspecteur verschijnen. Ik bedwong m'n kwaadheid, want ik begreep dat ik met geweld toch niks bereikte, maar erg vriendelijk keek ik niet, denk ik. "Zo, Terpentijnneus," zegt ie. "Ik hoop dat je nou kalmer bent geworden. Voor deze keer zal ik 't er nou nog

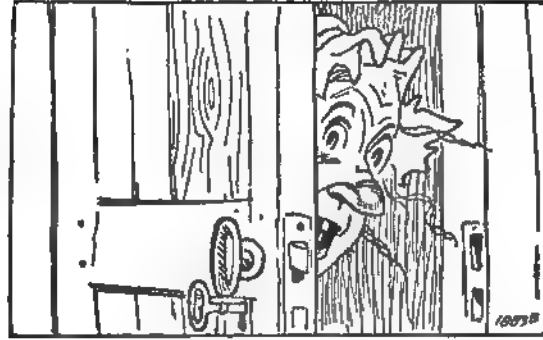
bij laten, maar volgende maal ben je d'r gloeiend bij, vriendje. Dan breng ik je voor 't gerecht wegens beliediging van een politie-inspecteur en dan ga je regelrecht de gevangenis in. Denk daar nou maar es rustig over na en ga maar naar huis." "k Had 'em wel kunnen vernielen, dat akelig stukkie buurjongen van me, maar ik zei niks. En toen ik thuiskwam, zegt m'n vader: "Nou jong, maak je maar niet druk. Misschien gaat dat mispunt

wel gauw weg. Hij probeert hoofdinspecteur te worden in die en die stad, hier dichtbij. Hij loopt al overal rond te vertellen dat ie veel kans heeft en dat ie over acht dagen bij de burgemeester moet komen om z'n eigen voor te stellen. As je dan weer van de reis weerom komt, is ie misschien al weg." "k Mag 't lijen," zeg ik nijdig. Maar ik liep de hele dag te piekeren over de beliediging dat dat knulletje me had aangedaan en over de

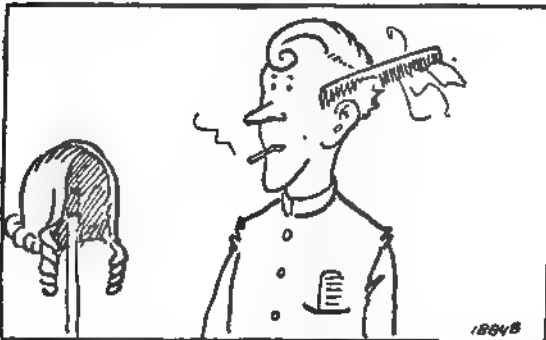
vraag, hoe ik 'em dat betaald zou zetten. Gewoon hem een pak slaag geven, dat ging niet, al had ik dat het liefste gedaan, want dat was 't eenvoudigste geweest. Maar je kan een politiemannet niet afranselen, dat was 't lastigste. En toen, 's avonds in bed, kreeg ik ineens een prach van een invall Ik sprong m'n bed uit en danste in m'n eentje een wilde horrelepiep door de kamer. M'n moeder schrok wakker en vroeg of ik bijgeval stapeldol geworden was.

En ik riep almaar: "Ik heb 't! Ik heb 't! Oeioeioeil wat zal ik 'em een loer draaien, die ongeteerde bazaansmast! Daar zal ie van opkikkeren!" Natuurlijk begrepen ze d'r niks van, maar ik maakte ze niet wijzer, want ik wou m'n plannetje stilletjes alleen voor mezelf uitwerken. Maar 't idee was goud waard, vond ik.' Bij de gedachte aan de poets die hij zijn gehate vijand gespeeld had, zat Terpentijnneus nog zachtjes in zich-

zelf te lachen en hij zweeg een heel poosje achter elkaar. Ongeduldig vroeg Bullette hem: 'En wat was dan dat idee van u?' 'Wel,' vervolgde de kelner, 'dat zal ik je zeggen. Je moet weten dat ik in die tijd dol was op komedie spelen en dat ik 't een heel eind in die kunst gebracht had. Ik had ook fijn m'n eigen leren vermommen van onze toneelkapper en in de club zeiden ze altijd dat ik me zo kon veranderen, dat m'n eigen moeder me niet zou

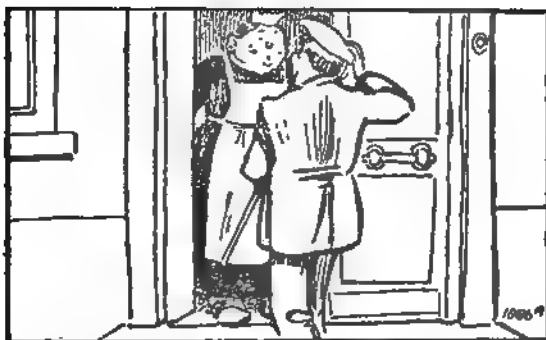
hebben herkend... En daar had ik nou al m'n hoop op gebouwd. Ik kon haast niet slapen van de opwindend en de voorpret over de streek die ik uit zou halen en waar ons inspecteurkje het kind van de rekening bij worden zou. 's Morgens ging ik naar m'n vriend, de toneelkapper, en ik praatte wel een uur met 'em. Maar toen was 't zaakje ook prachtig voor mekaar en toen we afscheid namen schudden we mekaar fideel

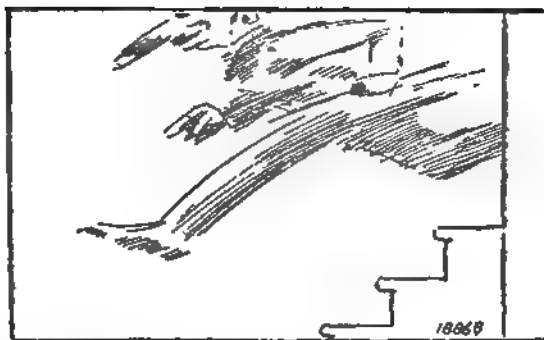
de hand en grinnikten als idioten, zo'n lol hadden we allebei... Hij grinnikte weer en wreef zich in de handen en had een onmatig plezier. De jongens grinnikten mee, al wisten ze nog niet waarom. En de kelner ging verder: 'De burgemeester van de stad waar die inspecteur heen wou, was een oud-zee-officier. Ik kende hem heel goed en ik wist dat 't een

beste man was, maar erg driftig uitgevallen en die er niet tegen kon om voor de gek gehouden te worden. Dan zaten z'n handen nogal erg los an z'n lijf en hém had ik uitgekozen om me op dat verwaande stukkie inspecteur te wreken. Ik ging eerst es informeren en toen kwam ik te weten dat ie 's middags om een uur of vijf altijd thuis was en dan liefst niet gestoord wou worden. Maar de arme man zou nou juist wél gestoord worden!

Die middag belde ik om een uur of kwart over vijven bij hem aan en vroeg aan de meid, die opendeed, of ik de burgemeester even spreken kon. 't Was over een erg dringende zaak, zei ik, die absoluut niet kon worden uitgesteld. Nou, de meid zou 't proberen en even later kwam de burgemeester in de gang en vroeg goedmoedelijk: "Wel vriend, wat was er van je verlangen?" Ik trok een erg geheimzinnig gezicht en vroeg: "Is Frits Meier soms hier, burgemeester?"

"Nee," zei de burgemeester, "die is hier niet." Hij keek erg verwonderd. En toen zei ik kalm: "Ja burgemeester, hij is wel hier, want ik ben 't zelf!" Toen deed ik vlug de deur open en ik maakte dat ik wegwam. Nou, jullie begrijpen dat die burgemeester raar stond te kijken en dat ie er niet al te veel van begreep. Maar ik dacht: Wacht maar, burgemeester, 't zal nog wel erger worden!!

De jongens keken de grinnikende verteller verbaasd aan en Bulletje kon niet nalaten te vragen: 'Maar waarom deed u dat dan?' 'Ja,' lachte de kelner, 'dat vroeg die burgemeester z'n eigen natuurlijk ook af. Maar dat hoorde zo bij mijn plannetje, zie je. Je moet vooral niet vergeten dat ik een zuur appeltje te schillen had met dit akelige stukkie onmens van een inspecteur.' Nee, dat vergaten de luisteraars ook niet. Alleen snap-

ten ze niet wat die zonderlinge behandeling van de burgemeester daarmee te maken had. 'Nou, luister maar verder, dan zal je d'r wel achter komen,' zei Gerrit Terpentijnneus. 't Wordt nog veel mooier en veel ingewikkelder... Toen ik an m'n vriend de toneelkapper vertelde hoe ik m'n boodschap gedaan had en wat voor een gezicht die burgemeester getrokken had, wreef ie in z'n handen en voorspelde een uitgezochte wraak.

De volgende dag om zowat kwart over vijven werd er weer bij de burgemeester gebeld. En toen de meid opendeed, stond er een ouwe man op de stoep met een grote gele brief onder zijn arm. En of ie dadelijk de burgemeester even spreken kon? Nee, zei de meid, want de burgemeester mocht niet gestoord worden. O, maar het was erg nodig dat de burgemeester even kwam, want hij zou er reuzespijt van hebben als ie niet gekomen was.

Nou, de meid 't gaan vragen en de burgemeester kwam, vreselijk nieuwsgierig. En toen hij de gele envelop zag, stak ie z'n hand al uit om de brief aan te nemen. Maar het ouwe mannetje keek is met z'n kippige ogen op het adres en zei met een bibberig stemmetje: "Meneer de burgemeester mot me niet kwalijk nemen dat ik zo astraint ben om 'em te storen, maar ik ben uitgestuurd om een belangrijke inlichting dadelijk in te winnen."

"Zo," zei de burgemeester, "laat dan maar es horen: wat wou je weten?"

Het ouwe mannetje kwam een stapje dichterbij en vroeg geheimzinnig: "Meneer de burgemeester, zegt u mij es eerlijk: is Frits Meier soms hier?"

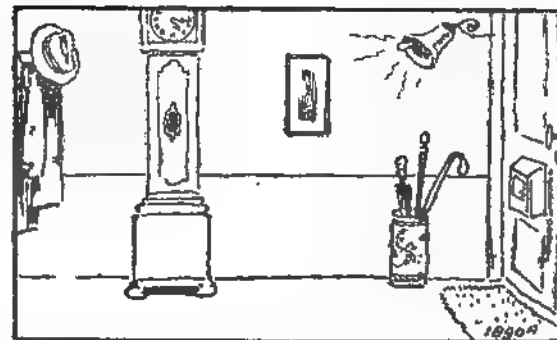
"Frits Meier?" vroeg de burgemeester. "Frits Meier? ... Wat is dat nou? ... Frits Meier? ... Verdraaid, dat is die vent van gistermiddag, geloof ik! Nee man, die is niet hier."

En toen kwam dat ouwe mannetje rechtop staan, nam z'n bakkebaardjes en z'n grijze pruik af, lachte vriendelijk en ik zei: "Toch wel, burgemeester, hij is hier levensgroot, want ik ben 't zelf!"

En meteen was ik de deur weer uit en de hoek om. En de burgemeester zette geweldig verbaasde ogen op, hij was ineens rood as een kreeft, van woede, maar ik was al weg, eer ie een beetje bijgekomen was.

"En was u 't heus zelf?" vroeg Bonestaak.

'Natuurlijk!' lachte Gerrit. 'Ik had m'n eigen vermoed en zo was ik binnengekomen.'

'Maar waarom noemde u je eigen toch Frits Meier?' vroeg Bulletje.

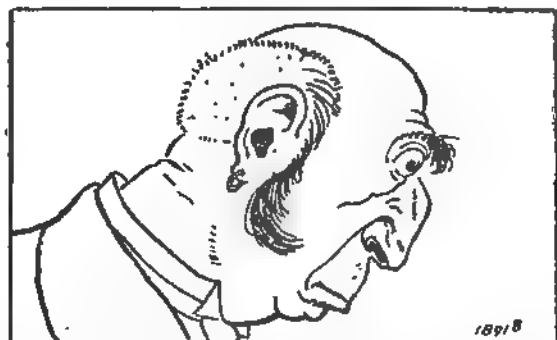
'Ja, dat had ik voor m'n plan nodig,' legde de kelner geheimzinnig uit. 'Dat zul je aanstonds wel horen. Want m'n verhaal is nog niet uit hoor! Luister maar ... Een dag naderhand werd er 's middags om kwart over vijf weer gebeld. Bij de burgemeester natuurlijk. En

toen stond er een rijksveldwachter voor de deur met een geweldige knevel en een blauwrode neus van wat ben je me. En helemaal nuchter was die veldwachter niet. En die moest de burgemeester even spreken voor een zaak die volstrekt niet uitgesteld kon worden. En de meid was zo goed niet of ze moest naar binnen, en de burgemeester ... ja, die dorst toch ook een rijksveldwachter niet zo maar weg te sturen: je kan nooit weten!

Maar toen de burgemeester zag dat die rijksveldwachter zachtjes heen en weer zwaaide op z'n benen en stom stond te lachen omdat ie zo liederlijk dronken was, toen werd de burgemeester boos en hij zei: "Zeg es even, veldwachter? Wat is dat voor een manier? Hoe durf jij 't te wagen om te drinken in je diensttijd? Schaam je je niet? As je maar weet dat ik me over je zal beklagen!" Maar de veldwachter lachte nog stommer en zei met een dikke tong "Da's best, burgemeester! Da's heel

bestig, hoor! Maar ik mot hier komen informeren of u soms een zekere vent in huis heit, een zekere ... hoe heet die snijboon ook weer? ... een zekere ... o ja ... Frits Meier."

De burgemeester keek de veldwachter aan of ie 'm levend verscheuren wou. En die veldwachter keek heel onschuldig en knikte nadrukkelijk.

Misschien dacht de burgemeester dat ie weer voor de gek gehouden werd, maar die rijksveldwachter was

toch te echt, en daarom brieste hij: "Nee, die Frits Meier is niet hier. Maar ik wou dat ie pothierengunter maar es wél hier was!"

"Uw wens is verhoord!" zei ik, trok gauw m'n valse snorren af en m'n jeneverneus. "Hij is hier, want ik ben 't zelf!"

De burgemeester deed een stap achteruit en ik maakte dat ik uit de voeten kwam. Ik hoorde hem achter me iets gorgelen dat ik in m'n haast niet verstaan kon,

maar heel erg vriendelijk klonk 't vast niet. Goede hemel, wat was die man woedend!

De jongens moesten wel lachen om het malle geval, maar ze snaptten toch niet precies waar het de komediant om te doen was.

"Waarom plaagde u die burgemeester toch zo?" vroeg Bulletje, een beetje ongeduldig.

"Om 'em flink woest te maken!" zei Terpentijneus.

Daar was het raadsel echter niet mee opgelost, maar

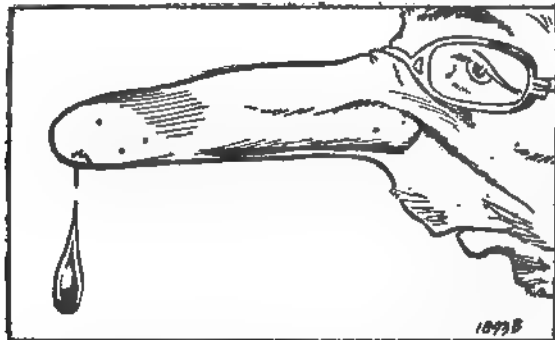

de kelner ging voort: "Nou, de dag daarop kwam er een gebogen oud vrouwtje bellen met een stem als een verroest scharnier, een brillette op, een neepjesmuts en een bont schort voor. Ze had een druppel an d'r neus..."

"Een terpentijndruppel zeker?" vroeg Bonestaak grinnikend.

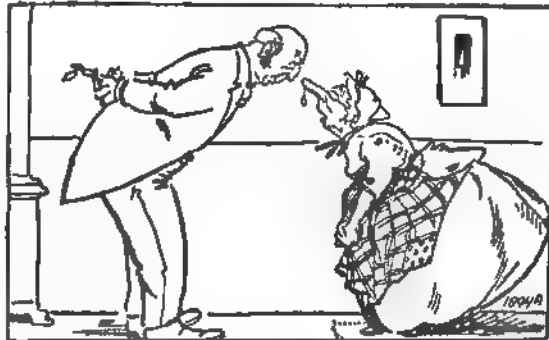
De verteller keek hem beteuterd aan.

"Jij bent vies bij, jochiel!" zei hij toen en hij moest toch

eventjes lachen. "Goed, een terpentijndruppel, as je dat met alle geweld wilt..."

Je snapt al lang dat het vrouwtje de meid weer met een opwindend smoesje naar binnen wist te krijgen en dat de burgemeester niet zo goed was, of hij moest naar de gang komen. Maar hij keek erg wantrouwig deze keer. Je kon zien dat hij nog kwaad was en dat hij verwachtte weer zo'n rare vent voor 'em te zien, die 'em kwam beduvelen.

Maar toen ie dat stokoude vrouwtje met 'r kraakstemmetje: "Dag burgemeester," hoorde zeggen, verdween zijn wantrouwen en hij vroeg nogal vriendelijk: "Wel, moedertje, wat had je op je hart?"

"Ja, meneer," zei het vrouwtje, "daarnet heeft een meneer me een boodschap voor u gegeven. En hij wacht om de hoek op antwoord."

"Zo, zo!" zei hij verwonderd. "En wat was die boodschap dan?"

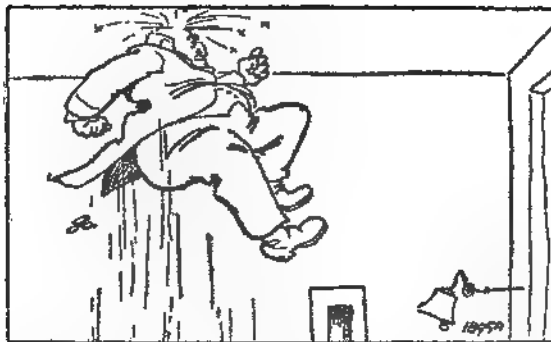

"Ik moest vragen of meneer Frits Meier ook bij u was?" "Wel alle gruwelen van de wereld!" vloekte de burgemeester. "De fielt durft zelf niet meer te komen natuurlijk!"

"Is ie dan niet hier, burgemeester?"

"Nee, natuurlijk niet!"

"Toch wel, want ik ben 't zelf," zei ik en ik ging weer rechtop staan en verdween toen als een zuchtje in de maneschijn!

De jongens kregen schik in het verhaal. Ze lachten luid en veronderstelden dat de burgemeester nou wel echt woest geworden zou zijn. 'Hij sprong geloof ik haast tegen de zolder van woede,' gierde de kelner. 'Afijn, toen ben ik de volgende dag nog es teruggegaan, vermoemd als kapitein van de kanonniers, met een sleepsabel en kaplaarzen aan. En al was de burgemeester ook nog zo wantrouwig, tegen zoveel hoge waardigheid was ie niet bestand.'

Hij dacht bepaald dat die kapitein er óók ingevlogen was en hij vroeg: "Is die Meier soms een deserteur?" "Nee," zei de kapitein, "maar ik moet 'em onvoorwaardelijk hebben. Is ie niet hier?" "Nee," antwoordde de burgemeester. "Jawell" zei de kapitein, "want ik ben 't zelf! En morgen kom ik weer terug!" Toen was ik weg en het huis dreunde van het geweld dat de burgemeester maakte.

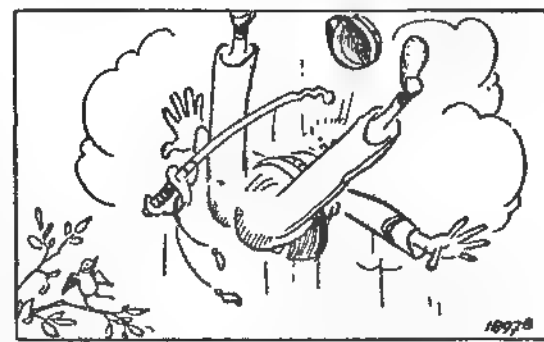
En toen, zie je, toen vond ik dat de tijden rijp waren. 's Avonds nog kwam ik bij de inspecteur Frits Meier thuis met een boodschap. 'Heette die inspecteur Frits Meier?' vroegen de jongens alle drie tegelijk. 'Natuurlijk!' zei de kelner lachend. 'Hoe zou ie nou anders geheten hebben? En waarom zou ik anders die naam aangenomen hebben tegenover de burgemeester?' De jongens schoten in een lach. Nou begonnen ze te

begruipen welke kant de geschiedenis op moest draaien en welke poets die inspecteur van politie gespeeld zou worden. 'De inspecteur was nogal verwonderd toen ie me zag,' vervolgde de verteller. 'Maar ik zei tegen 'em: Kijk maar niet zo gek. De burgemeester van L. heeft me gevraagd u de complimenten te doen en u te zeggen dat ie u morgenmiddag om kwart over vijven bij 'em thuis verwacht om u voor te stellen.'

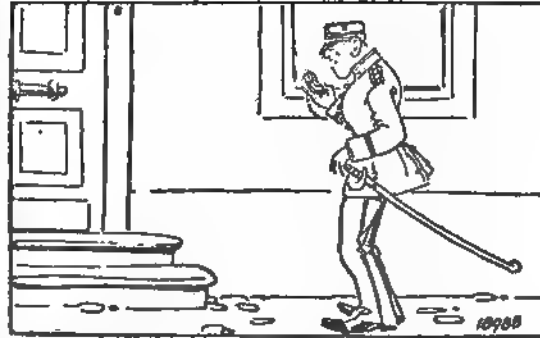
Dat inspecteurke keek me raar an. "Hoe kom je aan die boodschap?" vroeg ie wantrouwig. "Ik moest daar op 't stadhuis zijn voor papieren," zei ik met een stalen gezicht, "en toen de burgemeester hoorde, dat ik hiervandaan was, heeft ie me de boodschap meegegeven. Je hebt 't eigenlijk niet aan me verdiend, maar die burgemeester is zo'n vriendelijke man en ik wou 't 'em niet weigeren."

"Zei die niet overmorgen en om elf uur en op 't stadshuis?" vroeg de inspecteur. Toen werd ik kwaad. "Nou, as je denkt, dat ik nog geen eens een boodschap over kan brengen, dan groet ik je!" zei ik. "t Is morgen om kwart over vijven en aan z'n huis. En voor de rest kan je voor mijn part de lucht invliegen. Ajuussies!" En ik weg. En hij achter me an roepen, maar ik net gedaan of ik niks hoorde.

Nou de volgende middag zat ik om vóór vijven al met m'n vriend, de toneelkapper, in een melksalon, die vlak tegenover het huis van de burgemeester was. We zaten achter een kanten gordijntje voor 't open raam, een prachtplaats eerste rang, en we verkneuterden ons al bij voorbaat op de voorstelling. Even vijf uur kwam ons inspecteurtje d'r al an, keurig opgedoft in uniform en zenuwachtig genoeg. Hij keek telkens op zijn horloge en liep heen en weer

te dribbelen as een juffershondje, dat z'n bazin kwijt is. En precies om kwart over vijven belt ie an. We horen 'em de meid naar de burgemeester vragen. En zij zegt, dat de burgemeester niet lastig gevallen wil worden, maar hij zegt, dat de burgemeester hem besteld heeft en dat ze hem dus moet aandienen. En dat z'n naam Frits Meier is. Dat moest ze maar tegen de burgemeester zeggen. Nou, de meid naar binnen natuurlijk. "Let nou op 't zingen van de leeuwerik!" zeg ik tegen

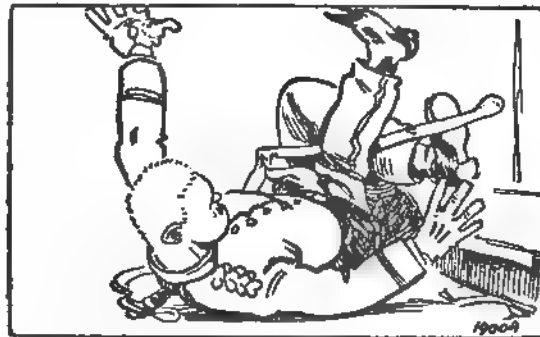

m'n kameraad en we stompten mekaar in de zij van opwinding en plezier... En we hoefden niet lang te wachten, want ineens komt me daar die burgemeester de gang instuiven met een hoofd as een kalkoense haan. "Zo, meneer?" brult ie, dat je 't twee straten ver kon horen. "Ben jij nou die beroemde Frits Meier? Je bent 't toch zélf zeker, niet?" De inspecteur ging een stapje achteruit, werd bleek

om z'n neus, begreep er natuurlijk geen sikkepit van en hakte: "J-j-jaw-wel, burgem-meester, ik b-b-ben 't zelf!"

"Dat doet me plezier, brutale hond!" bulderde de wild geworden burgervader. "Dan zal ik nu zélf es de beloning geven voor je zeldzame streken, aap van een kwajongen, dat je bent! Hier! Pak aan, lelijke druif!" En daar geeft ie me die inspecteur een pats om z'n oren, dat ie stond te suizebollen. En vóór ie een woord

kon zeggen, kreeg ie d'r nog een, dat ie languit over de stoep duikelde, met z'n benen in de knoop rond z'n sabel en toen scheen de burgemeester pas goed kwaad te worden, want hij sleurde-n-em weer van de grond omhoog en schopte en stompte-n-em en rammelde-n-em door mekaar of 't een voddenzak was. En hij schreeuwde en schold erbij, dat 't een genot was om ernaar te luisteren.

En toen werd de inspecteur van het slaan en schelden

ook woedend en begon terug te vechten en toen kwamen d'r mensen bij en politieagenten... en toen werd meneer de inspecteur meegenomen naar 't bureau en of ie al schreeuwde dat ie zelf van de politie was, dat hielp niks, want niemand geloofde hem en de burgemeester gilte: "Jajaj! En gisteren was je kapitein en eergisteren een oud vrouwtje en daarvoor een rijksveldwachter. Vooruit! in 't eachot met die oplichter!" Wel! wel! wel! wat hebben wij daar zitten schreeuwen

van het lachen! Wat zag dat mooi aangedane inspecteur d'r uit! Bent en blauw geslagen, z'n mooie uniform gescheurd en vuil! En hij werd weggebracht naar 't bureau om in 't cachot gestopt te worden, want niemand geloofde hem natuurlijk: als de burgemeester toch zei, dat ie een bedrieger was! Iemand, die ongeste grappen uithaalde en burgemeesters het leven lastig maakte met z'n gekke aardigheden! Morgen zou ie zich mogen verantwoorden en vannacht

moest ie nou maar es rustig over z'n pekelzonden nadenken! De hele stad was in rep en roer over die vechtpartij van de burgemeester met een vent, die z'n eigen as politie-inspecteur verkleed had. Ze vertelden 't al verschrikkelijker en verschrikkelijker en na een uur was 't al zóver, dat er een moordaanslag op die brave burgervader gedaan was en ze brachten hem een serenade, omdat 't zo goed afgelopen was...

'En was u daar ook bij?' vroeg Bulletje, toen ie een beetje uitgelachen had. 'Nou en of!' betuigde Gerrit Terpentijneus 't Was prachtmuziek! Maar toen vond ik toch, dat de grond een ietsje te warm werd voor mijn zolen. En ik ging naar Rotterdam en aan boord, want die nacht vertrok m'n schip...' 'En is 't nog uitgekomen?' vroeg Bonestaak belangstellend.

'Natuurlijk!' zei de kelner. De dag daarop kon Frits Meier natuurlijk bewijzen, dat ie echt inspecteur van politie was en toen begrepen ze d'r niks meer van. Maar toen ie vertelde van die boodschap, begonnen ze een beetje licht te zien en ze stuurden een boodschap naar m'n huis of ik es eventjes op 't bureau wou komen. Maar ik was toevallig al onderweg naar Australië... Afijn, voor die inspecteur liep 't nog goed af, want uit meelij hebben ze 'em toen die betrekking

gegeven! 'Dus,' constateerde Bulletje, 'dus had je je vijand eigenlijk een dienst bewezen!' 'Precies,' zei de kelner met een onnozel gezicht, 'en dat was natuurlijk de bedoeling, want ze hebben mij altijd geleerd, dat je je vijanden moet liefhebben en dat je kwaad met goed moet vergelden. En daarom had ik die hele komedie in mekaar gezet.' 'Dat had je listig verzonnen,' prees Bonestaak. Maar de koksmaat lachte: 'Nou, maar as ik je soms es

wat kwaads doe, vergeldt 't mij dan liever maar met kwaad hoor!' En toen lachten ze alle vier, dat ze schaterden. 'Heb je d'r later nog wel es ooit iets van gehoord?' vroeg Bulletje, die als altijd het naadje van de kous wou weten. 'Ja, ze schreven me d'r thuis over. De inspecteur had twee blauwe ogen, een paar bloedneuzen en bonte builen overal.

Maar na enkele maanden zag ie er weer toonbaar uit. 'In ieder geval had je je prachtig op 'em gewroken,' waardeerde Bulletje. 'Ik zal 't onthouden voor as ik óók es iemand te grazen moet nemen.' Bonestaak schoot in een lach. 'Waarom giechel je weer zo?' vroeg Bulletje beledigd. 'Ik zie je al bezig,' smaalde Bonestaak. 'Dat zou jou immers nooit gelukken, jô!' 'En waarom niet?' vroeg Bulletje nu strijdlustig. 'Dacht je, dat ik niet kon komedie spelen soms?'

'O, dat zou best gaan,' gaf Bonestaak genadig toe. 'Maar je zou je immers niet kunnen vermommen en onkenbaar maken! Ik zie jou al as een mager meisje! Je buik zou je immers altijd verrajen, man!' Bulletje blies minachtend. 'Phuhl' zei hij. 'Nogal erg! Dan neem ik toch allemaal dikke types! Een dikke veldwachter en een dikke oude vrouw en een dikke kapitein!' 'Ja,' hoorde Bonestaak, 'en dan krijg je de tweede keer al dik op je ziel, Bulletje!'

Bulletje haalde z'n schouders op. 'Ach, jongen,' zei hij verachtelijk. 'Daar maak ik met jou geen eens ruzie over! Jij kan je nou eenmaal niks voorstellen!' 'O, ja!' protesteerde Bonestaak. 'Ik kan me een heleboel voorstellen. Maar dat jij je buikje wegvermومت, nee, dat kan ik me niét voorstellen.' 'Nou, dan stel je 't je maar niet voor, hoor!' smaalde Bulletje nijdig. 'Ook een zorg! As ik er zin in heb, doe ik 't toch!'

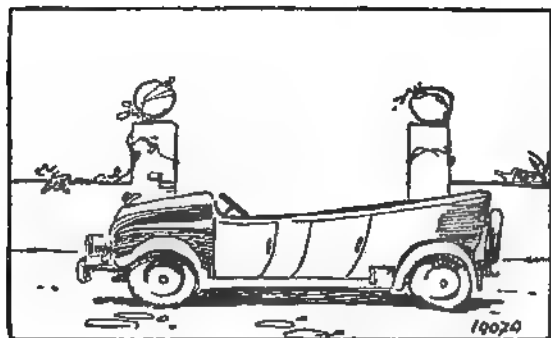
'Zouen jullie alweer kunnen lopen?' vroeg de kelner lachend, om de ruziemakers af te leiden. De jongens dachten, dat het wel gaan zou. Ze stonden op, liepen eens door het prieel rond en voelden toen, dat hun maag nog erg zwaar in hun buik lag. Plezierig deed het lopen nog niet aan, maar dat was niet erg: dat zou al lopende best beter worden. 'Ja, zie je,' zei Gerrit Terpentijnneus, 'ik kan niet langer bij jullie blijven, ik moet naar de stad.'

Dat vonden de jongens erg jammer, maar al hun aandringen hielp niks, want de kelner moest boodschappen gaan doen en zich aan een stuk of drie afspraken houden en hij moest zich toch al haasten, als ie niet te laat wou komen. Dus namen ze hartelijk afscheid van hun nieuwe kennis en liepen met hem mee het prieel uit, de tuin door naar de uitgang. Daar stond ook de hotelhouder, die hen de hand drukte en hen bedankte voor de eer, zijn hotel aangedaan.

De jongens waren er verlegen mee. Ze lachten een beetje en bedankten de hotelhouder op hun beurt voor zijn hartelijke ontvangst en zijn gul onthaal. En toen kwam er een keurige meneer van een tafeltje naar hen toe, die beleefd groette en vroeg, of hij hun ook es een plezier mocht doen: buiten op de weg stond zijn open auto en hij had wel opgemerkt, dat de kameraden niet al te vlug ter been waren. Bovendien was een dag maar kort en al lopende zag je niet veel...

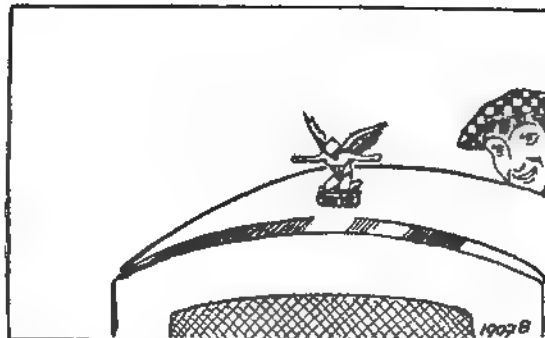

Zodat de vriendelijke meneer, die zuiver Engels sprak, het erg op prijs zou stellen, als hij de vrienden eens een mooi eind in zijn wagen mocht rondrijden...

De drie vrienden keken mekaar eens aan en keken naar de prachtige, grote auto, die voor het hek stond, en ze hoefden er niet zo heel lang over na te denken, met blije gezichten namen ze de vriendelijke uitnodiging aan.

Dat was ook maar geen buitenkansje!

Even kregen ze nog ruzie over de verdeling van de

plaatsen. Want natuurlijk wouen Bulletje en Bonestaak allebei naast de meneer bij het stuur zitten. Maar er werd eerlijk geloot en toen mocht Bonestaak eerst en Bulletje zou op de terugrit de eer genieten.

'Fijn,' zei Bonestaak, 'ik eerst!'

'Lekker!' zei Bulletje, 'ik terug, da's veel fijner, dan gaan we de berg af.'

'Gelukkig, nou is iedereen tevreden!' zei de koksmaat zuchtend.

Dat was me een genot!

De grote wagen suiste zacht ruisend over de brede bergweg, die met wijde bogen tegen de helling op aangelegd was en afgezet met hoge bomen. Een prachtige, gladde weg. En een uitzicht, dat met ieder ogenblik mooier en wijder werd.

De meneer aan het stuur wees op verschillende mooie punten en legde dus alles uit of ie een gids van beroep was, op weg met een stel toeristen en de jongens genoten geweldig van hun rit.

Langs de weg stonden hier en daar villa's en hotels,

maar die werden allengs zeldzamer, hoe verder ze van de stad wegwamen. En eindelijk reden ze langs een dicht bos, waar geen huis meer te zien was. De weg liep daar vlak en steeg niet meer. Je kon zien, dat ie een eind verder ging dalen en met een grote omweg weer naar de stad beneden terugvoerde.

'He!' riep Bulletje. 'Hier is 't fijn! Hier zou ik wel es wat willen wandelen en spelen!'

'Wel, dat kan best!' lachte de meneer aan het stuur.

'Dan stoppen we hier en jullie stappen uit en scharre-

len hier wat rond en als je d'r genoeg van hebt, dan kom je weer naar de wagen terug, en we rijden verder.' Dat was een prachtig idee.

In een oogwenk stond de auto stop en de jongens sprongen op de weg.

'Zijn d'r geen wilde dieren in het bos?' vroeg Bulletje voorzichtig.

'Nee, hoor,' glimlachte de man. 'Allemaal verjaagd!'

Nou, dan konden ze dus gerust hun gang gaan! En als onstuimige onderzoekers drongen ze met z'n drieën

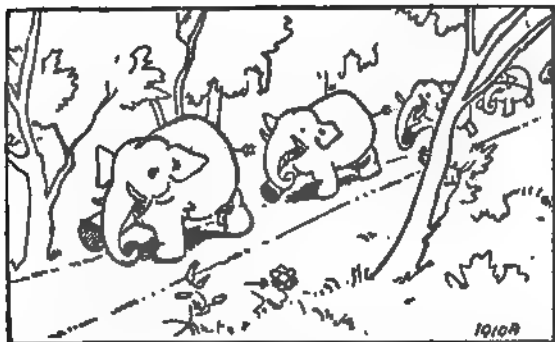

het bos binnen, waar smalle paden zich door het dichte hout slingerden. Het herinnerde Bulletje en Bonestaak aan de oerwouden op hun onbewoonde eiland en zij voelden zich zalig en zwerven rond met het gevoel of ze ontdekkingsreizigers waren in onbekende streken. Het Kalkhoofd lachte.

'Netjes aangelegde onbekende streken,' zei hij.

'Wat zeur je nou?' riepen Bulletje en Bonestaak. 'Jij moet altijd spelbreker zijn.'

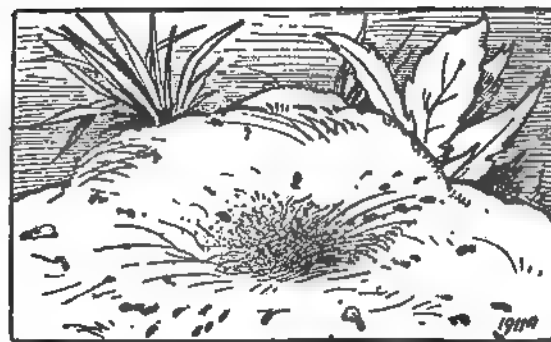
'Ik zeur helemaal niet,' grinnikte de koksmaat. 'Ik zeg

alleen, dat die paadjes en weggetjes hier erg netjes aangelegd zijn voor onbekende streken, da's alles. Ik denk, dat Livingstone in Midden-Afrika niet zulke mooie gevonden heeft.' 'Zo?' troefde Bulletje. 'En de olifantepaden dan en de negerweggetjes?' 'Met klinkers en asfalt bestraat!' hoonde de koksmat. Bulletje en Bonestaak vonden hem voor de zoveelste maal vandaag onuitstaanbaar. En zonder afspraak, één

van zin, vlogen ze hem allebei tegelijk aan, grepen hem om zijn hals en sleurden hem op de grond. Ze rolden over hem heen, sjorden aan hem, zaten op zijn lijf en gilden als Indianen op het oorlogspad. Het Kalkhoofd moest te veel lachen om zich goed te kunnen verdedigen en ze rolden al vechtend en oorlogskreten uitstotend het kreupelhout in. Tot ze alle drie verschrikt opsprongen. 'Auwauwauw!' piepte Bulletje.

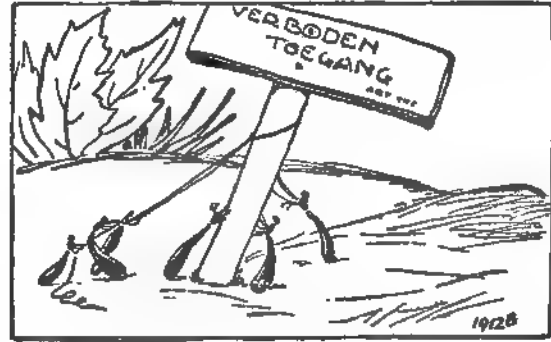
'Auwauwauw!' gilde Bonestaak. 'Auwauwauw!' riep de koksmat. En ze sloegen op hun nek en hun benen en krabden en knepen en trokken pijnlijke gezichten en dansten zonderling over het paadje heen en weer. Ze waren al rollende in een nest van geweldig grote rode bosmieren terechtgekomen. En die vlijtige diertjes waren, heftig verontwaardigd, dadelijk tot de aanval overgegaan. Ze kropen bij troepen in de nek, over de

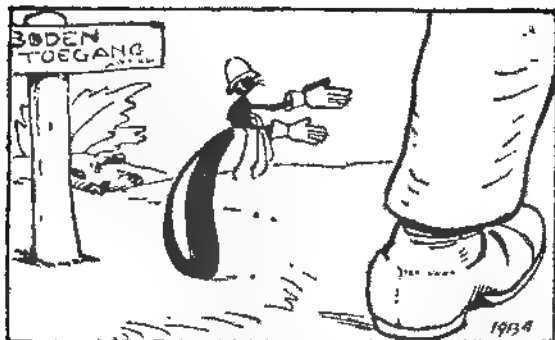
handen, armen en benen der rustverstoorders, beten woedend in het zachte vlees en speten dan bijtend mierzuur in de wondjes, waardoor die brandden en staken dat het een aard had. En daardoor was de strijd-lust van de kemphanen en hun vreugde in het gevecht merkwaardig snel bekoeld. Schreeuwend van pijn sprongen ze op, maar het duurde nog een poosje eer ze zich van hun kleine aanvallers ontdaan hadden: telkens beet er weer een hier of daar.

Beteuterd keken ze naar de roodgezwollen bultjes op hun armen en handen en knieën. En telkens sloegen ze weer op een of ander lichaamsdeel, waar ze een nieuwe, vinnige beet voelden van een bosmier-op-het-oorlogspad. 'Wat een gemene beesten!' schold Bulletje nijdig. 'Die kunnen zo es eventjes bijten! En wat zijn ze griezelig groot!' Bonestaak had een aanval van woedende wraakzucht.

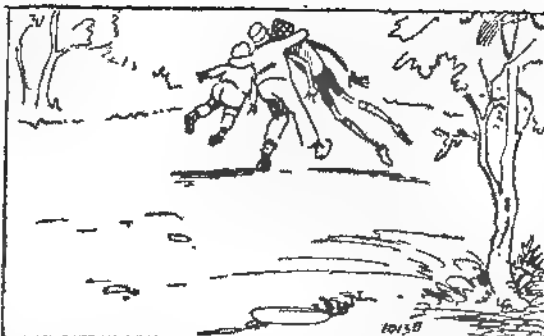

'Laten we dat nest van die smerige beesten in brand steken,' stelde hij woest voor. Maar de koksmat zei lachend: 'Je bent niet wijs, ventjel Wat kunnen die beesten d'r aan doen, dat wij zo stom zijn om door hun stadje te gaan rollen!' 'Nou, dan hoeven ze toch niet direct te gaan bijten en steken!' brieste Bonestaak. 'Nee,' lachte de koksmat, 'eigenlijk moesten ze bordjes neerzetten met "Verboden Toegang".'

'Of verkeersagenten!' fantaseerde Bulletje mee. 'Die hadden ons dan kunnen waarschuwen, dat we op verboden terrein kwamen!'

'He, wat aardig!' schimppte Bonestaak. 'Auf! Daar steekt me weer zo'n lelijk beest in m'n lenden! Wat een tuig! De koksmaat lachte. Hij zei: 'Maar wat zullen die mieren ons een tuig vanden, die maar als stoomwalsen over hun wereldje kwamen rollen! Wie weet wat we vernield en vermoord hebben!'

'Nogal erg!' bromde Bonestaak, die het de mieren maar niet vergeven kon, dat ze zich niet straffeloos lieten beledigen en mishandelen.

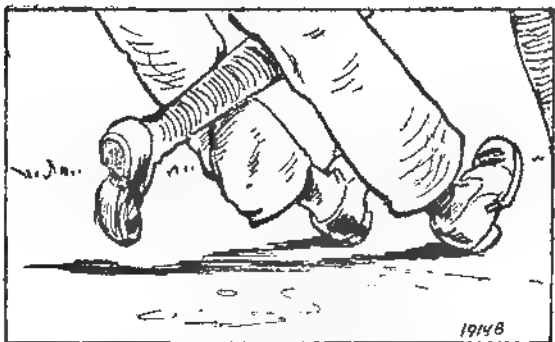
Maar hij zag toch wel in, dat het niet aanging, het verstoorte mierennest nou ook nog te gaan uitbranden. En dus berustte hij erm, dat ze verder gingen zonder oorlogswraak. Krabbend en wrijvend stapten ze het pad af. Plotseling sloeg de koksmaat zijn armen uit en ving in ieder de hals van een zijner kameraden.

Stevig drukte hij de wringende hoofden tegen zich aan, grinnikte en zei: 'As ik me goed herinner, werd ik daar straks aangevallen door twee kleine verrajers onverwachts en die gooien me op de grond en wouen gort van me maken. Kan dat uitkomen?'

'La me los!' gilte Bulletje. 'Gemenord! Geniepigerd! Los! Ik stik haast!'

'Haast is nog niet half, moet je maar denken,' troostte het Kalkhoofd.

Hij hield niet zijn stevige armen nog altijd de hoofden tegen zich aangedrukt en stipte onderwijl rustig verder.

'Ik hoor m'n vriend Bonestaak helemaal niet,' plaagde hij. 'Hij is toch per ongeluk nog niet gestikt?' Nee, Bonestaak was hoegenaamd niet gestikt. En dat bewees hij door ineens listig zijn lange benen tussen de knieën van het Kalkhoofd te slingeren. De gevolgen bleven natuurlijk niet uit.

Plotseling rolde daar een verward kluwen spartelende armen en benen, blazende hoofden en worstelende lyven over de grond. De koksmaat was sterk genoeg, maar Bulletje en Bonestaak wendden gezamenlijk al hun krachten aan om de gemeenschappelijke vijand de baas te blijven en hem onder te krijgen. Ze leken wel overal tegelijk te zijn, sjoorden aan 't Kalkhoofd z'n benen, z'n armen, z'n lijf, z'n hoofd en gilden als bezeten allerlei triomfkreten uit.

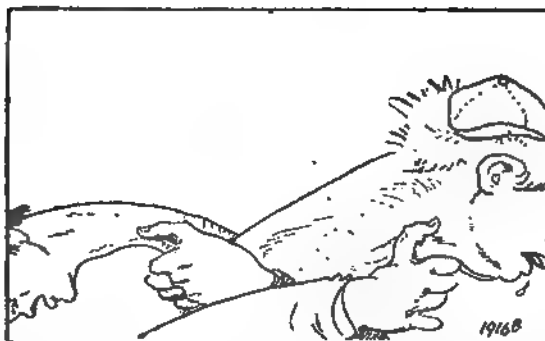

Om en om rolde het vechtende kluwen over het pad, vlak langs de struiken. Maar eensklaps kwam er volledige stikstand. De koksmaat was een bekwaam en listig veldheer! Hij gilte: 'De nuoren! Pas op! Daar heb je weer zo'n nest!'

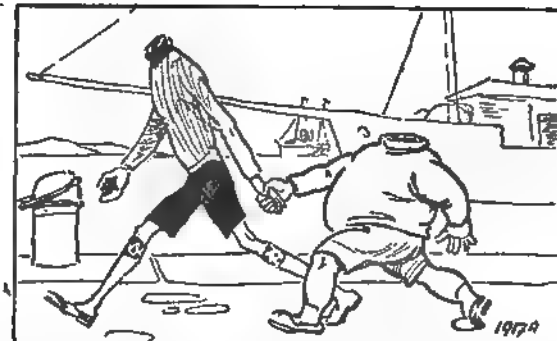
Bulletje en Bonestaak vergaten alle strijdlust en alle overwinnaarsvreugden. Ze hadden een diepe eerbied gekregen voor die onversaagde verdedigers van hun huis en hielden angstvallig alle bewegingen plotseling

in... De twee wereldreizigers hadden maar één verlangen: zo gauw mogelijk weg te komen uit de buurt van die grimmige bijtertjes. Ze lieten hun vijand los en krabbelden merkwaardig vlug op de been. Maar ze stonden nog niet goed en wel overeind of ze voelden de armen van het Kalkhoofd weer als schroeven rond hun halzen vallen en opnieuw zaten hun benauwde hoofden deerlijk in de knel. En het Kalkhoofd zei grinnikend: 'Dank je wel, hoor, miertjes. Fijn geholpen!'

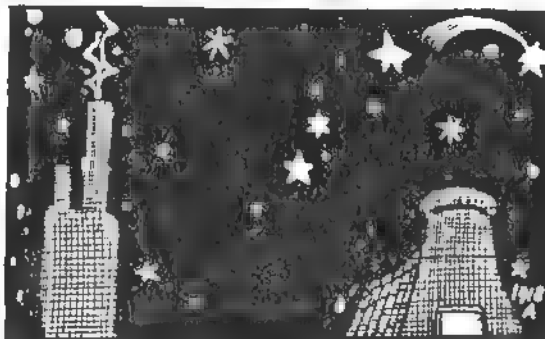
Bulletje en Bonestaak rekten zo goed en zo kwaad als het ging hun nekken en keken terzijde de struiken in, zoekend naar de mierenhoop, waar ze bijna in terechtgekomen waren. Maar ze zagen nergens iets, dat op een mierenhoop geleek. Woest gilte Bonestaak: 'D'r zijn geen eens mieren! Leugenzak! Je hebt ons voor de gek gehouden!' 'As je weer wat vertelt,' grijnsde de koksmaat, 'doe me dan een plezier en vertel wat nieuws!'

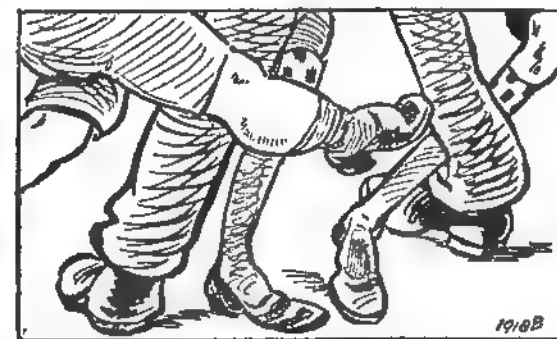
De twee bedrogen vrienden voelden zich diep beschaamd, dat ze zich zo lachwekkend hadden laten beetnemen. Ze scholden en tierden om het hardst en rukten en trokken om los te komen. De koksmaat waarschuwde: 'As jullie je koppen d'r aftrekken, kan ik er niks aan doen, hoor, denk erom... As je zonder hoofd aan boord terugkomt, hoef je niet aan de kapitein te vertellen, dat ik het gedaan heb, want ik hou jullie enkel maar doodrustig vast!'

'Doodrustig!' kraaide Bulletje met een hoofd als een pioenroos. 'Dat noemt die buffel doodrustig!' 'Laat me liever es doodrustig los!' gromde Bonestaak. 'Zal je es wat anders zien!' 'Wat dan, Bonestaak?' vroeg het Kalkhoofd nieuwsgierig. 'As je 't me vertelt, laat ik je misschien wel los... As 't tenminste wat moois is!' En Bonestaak dreigde geweldig: 'Ik zal je alle sterretjes in de hemel laten zien. Zo'n pit krijg je op je ogen!'

De koksmaat moest daar, vreemd genoeg, vreselijk om lachen. Toen hij weer wat op adem gekomen was, zei hij: 'Die zie ik elke avond zonder pit op m'n ogen! Nee, Bonestaak, je moet me wat anders, wat mooiers beloven, anders hou ik je een uur zo vast!' 'Verrajer! Leugenaar! Rover!' piepte Bulletje. 'Laat je me los? Ik word kwaad, hoor!' 'Jij?' vroeg de koksmaat oprecht verbaasd. 'Dat bestaat niet. Jij kan niet kwaad worden!'

Bulletje schopte naar zijn schenen, maar schopte mis en raakte van de been, waardoor hij het nog benauwder kreeg. Medelijdend zei zijn plaaggeest: 'Ho, Bulletje, pas op, jongetje, je zou je eigen smoren zo... Kijk, nou staat ie weer flink op z'n beentjes... Wel, vertel nou es eerlijk: heeft het Kalkhoofd 't van jullie gewonnen, ja of nee?' De gevangenen aarzelden om zo iets vernederends toe te geven. Maar toen knepen ineens de stevige armen nog een beetje vaster rond hun halzen.

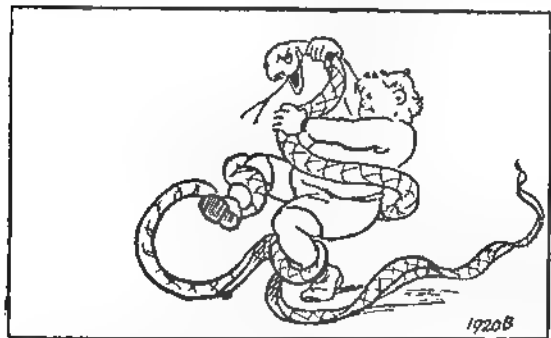
En toen piepten twee benauwde stemmen: 'Ja, je hebt 't gewonnen... je hebt 't echt gewonnen!' Dat stemde de vijand mild en de knippende armen gunden hun een beetje meer lucht. Daarop zei de geweldenaar 'Nou, as jullie dan op je erewoord belooft, niet weer opnieuw ruzie te gaan maken, zal ik je loslaten!' 'We zijn geen ruzie gaan maken!' ontkende de een. En de ander hijgde: 'Je bent zelf begonnen, genieperd!'

'Erewoord?' vroeg het Kalkhoofd onverbiddelijk 'Ja of nee?' en hij kneep weer een beetje harder. Waarop de gemartelden haastig riepen. 'Erewoord, Kalkhoofd! Heus! Erewoord!' Kalin liet nu de koksmaat de twee kameraden los, stak zijn handen in zijn broekzakken en zet opgelucht: 'Hehehe! Nou voel ik m'n eigen weer veilig. Jullie ook niet, jongens?' Bulletje en Bonestaak wreef n over hun pijnlijke halzen,

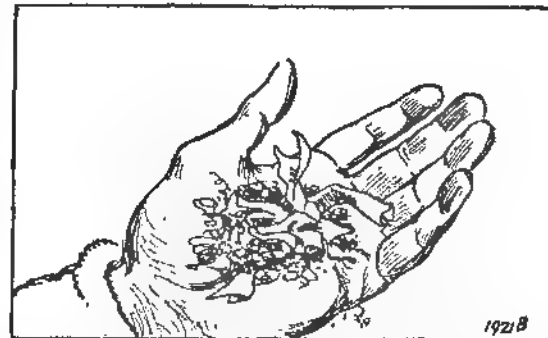
haalden diep adem en keken vol verachting naar hun grinnikende overwinnaar. 'Bah, wat een vent!' barstte Bulletje eindelijk uit. 'Wat een lafaard! Wat een geniepig mispunt!' 'Owaah,' bevestigde Bonestaak vol walging 'Ik word gewoon misselijk as ik naar 'em kijk!' 'Erewoord, mannetjes!' waarschuwde de koksmaat met een grijns, die de mannetjes weerzinwekkend vonden. 'Denk erom erewoord! Geen ruzie maken!'

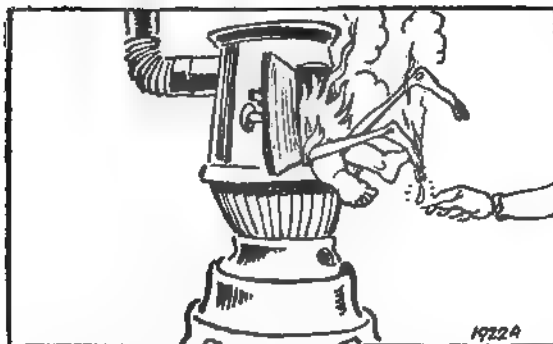
'Ruzie met jou?' raasde Bulletje. 'Ik maak nog net zo lief ruzie met een ratelslang!' 'Die is óók gevaarlijk!' stemde het Kalkhoofd gemeenlijk toe. 'Maar lang zo vals niet!' gilte Bulletje. 'Die ratelt tenminste vóór ie je aanvalt!' herinnerde Bonestaak. 'Stom, hoor!' oordeelde het onverstoorbare Kalkhoofd. 'Heeft ie 't van tevoren al half verloren.'

Bulletje hijgde van woede. De koksmaat ging op een omgevallen boom zitten en keek zijn twee slachtoffers voldaan en welwillend aan. Rustig zei hij. 'Ik steek es een sigaretje op.' Hij haalde zijn doos sigaretten voor de dag, maar toen betrok zijn gezicht: door de worsteling waren de sigaretjes deerlijk in de knoei gekomen en allemaal kapot gegaan, sijn gewreven, gebroken, totaal vernield: er was niks rookbaars van overgebleven. Verbluft keek

de koksmaat naar de vernieling, zocht hoopvol in de ruine naar nog een sigaretje, waar een stopje van heel gebleven was, maar moest verdrietig vaststellen, dat ze allemaal volledig verwoest waren. De gezichten van Bulletje en Bonestaak klaarden op. Ze moesten zelfs lachen. En ze lachten hoe langer hoe harder. En toen het Kalkhoofd de rampzalige overblijfselen van wat eens een fijn doosje piraatjes was met een woedende zwaai tussen de struiken slingerde, gierden ze het uit.

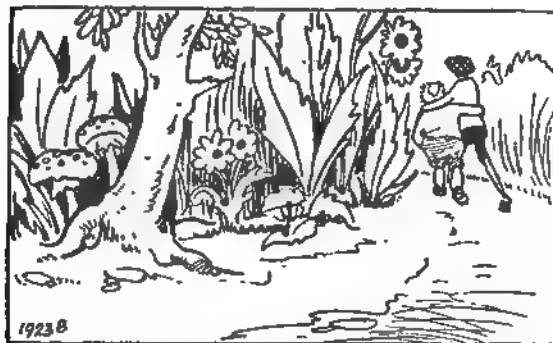
Bulletje ging zelfs zo ver, dat hij op één been ronddans-
te en Bonestaak grinnikte: 'Ja, Kalkhooffie . . . as je met
Bulletje en Bonestaak de kachel aan wil maken, moet
je niet denken, dat dat zo maar gaat . . . Je legt 't altijd
af, man, dat zie je nou maar weer es, he?'
'Ach, malle kwibus, loop naar je grootjel' brieste de
koksmaat woedend.
'Steek es een sigaretje op!' plaagde Bulletje. 'Dat is zo
gezellig. Ik zie je wel graag roken!'

De koksmaat schopte een dorre tak naar hem toe, maar
Bulletje zei goedig: 'Nee, hoor, rook jij dat sigaretje
zelf maar op. Ik rook ze zo zwaar niet!'
En de twee vrienden lachten uitbundig om die aardig-
heid. De koksmaat kon haar niet waarderen en bromde
wat van kwajongens en de hals omdraaien en zo. Bone-
staak zei tegen zijn vriendje: 'Ga mee, Bulletje . . . laten
we die nijdas alleen laten. Die kan niet eens lachen als
wij blij zijn!'

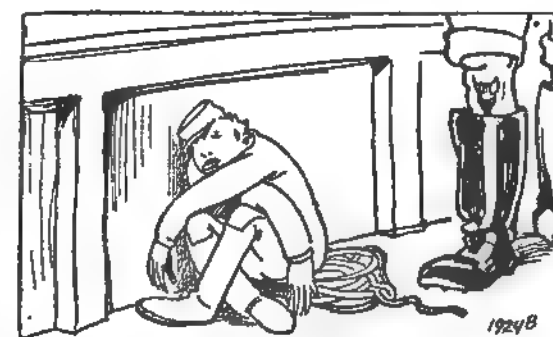
'Goed,' stemde Bulletje dadelijk toe. 'As-t-ie ons nou
maar weer niet achternaloopt, want die vent is net een
klit: hij plakt gewoon aan je!'
'Duvelen jullie maar op!' gromde de koksmaat. 'Zoek
zelf je weg maar, hoor! Ik kijk geen eens meer naar
jullie om. Ik ben beu van jullie! Ik kan je niet meer
luchten of zien!'
Bonestaak knikte goedkeurend. 'Heel aardig,' waar-
deerde hij. 'Weet je nog meer, of is 't liedje uit?'

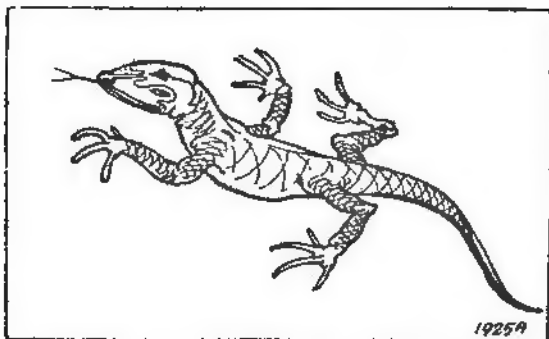
Het boze Kalkhoofd antwoordde niet en keek een an-
dere kant op. Toen sloeg Bonestaak zijn arm met een
broederlijk gebaar om Bulletjes schouder en die legde
aanstonds zijn arm om Bonestaaks middel en terwijl ze
zo hun roerende eensgezindheid toonden, stapten ze
bedaard het pad af en verdwenen na een ogenblik om
de hoek van het paadje. Zodra ze uit het gezicht waren,
begonnen de schouders van de koksmaat te schokken
en hij lachte stilletes voor zich heen, dat hij schudde.

Een poosje bleef hij zo zitten lachen: Daarop liet hij
zich achteroverzakken en ging lekker lui in het gras
liggen. Hij zou maar een poosje wachten. De malle
brasems zouden wel weer bij hem terugkomen, als ze
het moe werden om alleen langs de paadjes te dren-
telen . . . Hij dacht nog eens over de ruzie na, en over
al de vroegere ruzies, die hij met hen uitgevochten had
en telkens moest hij weer lachen en hij vond Bulletje
en Bonestaak de twee aardigste jongens, die hij ooit

gezien had. Hij had nog nooit zo'n vrolijke reis gehad.
Anders verveelde hij zich nogal eens tussen al die vol-
wassen matrozen en stokers, maar op deze reis had
geen mens tijd om zich te vervelen, daar zorgden de
twee rusteloze passagiers wel voor. Wat hadden ze
niet dikwijls het hele schip in rep en roer gezet met hun
herrie en hun kwajongensstreken! . . . Het was eigenlijk
een groot geluk, dat ze aan boord waren! Ze zorgden
regelmstig voor plezierige afleiding, de bandieten!

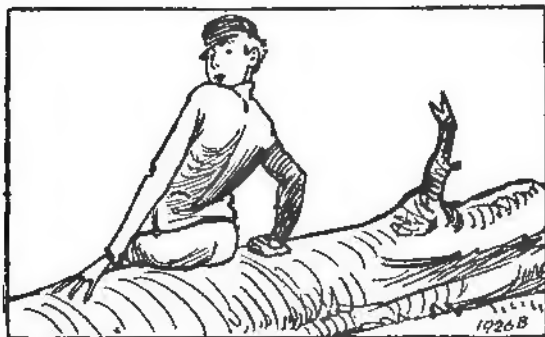
Het Kalkhoofd draaide zich op zijn zij en plukte een lage grashalm, die hij bij gebrek aan een sigaretje in zijn mond stak, om erop te kauwen. Ineens zag hij iets tussen het gras bewegen. Snel stak hij zijn hand uit en greep toe. Een prachtige hagedis had hij gevangen, glinsterend groen, met zwarte en robijnrode vlekjes. Het diertje wrong zich angstig in zijn hand om los te komen en zijn gespleten tongetje kwam razendsnel telkens ver uit zijn spitse bekje, flikkerend als een zwart

bliksemstraaltje. Zijn buikje was vuurrood en zijn oogjes fonkelden, geel als goud, net of er een vlammetje in stak. Bewonderend keek de koksmaat naar zijn vangst. Dat moesten Bulletje en Bonestaak toch es even zien, voor hij het weer liet lopen. Hij stond op en riep: 'Heeee! Jonges! Kom es kijken, wat ik hier gevangen heb! Een prachtbeest!' Hij luisterde even, maar het bleef stil in het bos. Nog eens en nog eens riep hij: 'Heil Bulletje! ... Bonestaak! Kom es hier!'

Maar Bulletje en Bonestaak gaven geen antwoord. De koksmaat glimlachte in zichzelf. 'Die kopstukken!' bromde hij. 'Willen d'r eigen niet laten zien! Denken natuurlijk, dat ik ze voor de gek hou!' Hij ging weer op de boomstam zitten en bewonderde het sierlijke diertje, dat in zijn hand glansde en schitterde als een juweel. Nog eens riep hij zo hard hij kon, maar weer kreeg hij geen antwoord. 'Nou!' mompelde hij, 'dan zullen jullie dat mooie beest-

je ook niet zien,' en hij opende zijn hand. Dadelijk glipte de hagedis weg tussen het gras. Nog even zag hij het groene vuur van het slanke lijfje schitteren, toen was het verdwenen. De koksmaat keek eens om zich heen. Het zwijgen van de jongens beviel hem niet. Die hadden bepaald wat in de zin! ... Misschien slopen ze stilletjes door het kreupelhout op hem af. Misschien zouden ze dadelijk met een woest Indianengehuil op zijn rug springen en hem over de grond rol-

len. Daar moest hij maar vast zijn maatregelen tegen nemen! En dus klom de koksmaat handig in een boom, die langs het pad stond en verborg zich tussen het dichte gebladerte. Hij zat gemakkelijk op een dikke tak tegen de stam geleund en grinnikte voldaan voor zich heen: nou mochten de twee wraakzuchtige geweldenaars gerust komen om hem te besluipen en plotseling onder vervaarlijk geschreeuw uit het struikgewas toespringen

op de plaats, waar zij dachten dat hij zat! ... Dief zouden rare gezichten trekken als ze de vogel gevlogen vonden! De verheugde koksmaat wachtte en wachtte. Maar er verschenen geen gillende en op wraak beluste kameraden. Het duurde en duurde ... Het Kalkhoofd riep nog maar eens dat het door het bos schalde, maar hij kreeg geen antwoord. Langzamerhand werd hij nu echt boos op die koppige apen! En een vaag gevoel van ongerustheid begon hem te besluipen. Er zou toch

zeker niets gebeurd zijn? Zolang waren Bulletje en Bonestaak niet gewend hun wraakoefeningen uit te stellen...

Brommend liet de ontstemde koksmaat zich uit zijn hoge schuilplaats weer naar de grond zakken en keek naar alle kanten rond. Hij liep eerst bedaard het pad af, de hoek om en keek daar ook weer in alle richtingen. Nergens een spoor van de wereldreizigers... Toen werd de koksmaat in alle ernst ongerust en hij begon hard te lopen en ondertussen al harder en har-

der de namen van zijn vrienden uit te brullen: 'Bulletjeeeee! Bonestaaaaa! Waar zitten jullie?' Maar hoe hard hij ook liep en waar hij ook heenrende, hij vond nergens de jongens, hoorde of zag niets van hen. Steeds ongeruster werd hij, tot hij ineens bleef staan en zich tegen het voorhoofd sloeg. Nijdig zei hij: 'Ezel die ik ben! Ze zijn natuurlijk weer teruggelopen naar de auto en daar zitten ze me uit te lachen, de schoffies! Wacht es even!'

En in één ren vloog hij terug naar de grote weg, waar

de auto wachtte. Maar in of bij de auto waren de kameraden al evenmin te vinden.

De eigenaar zat rustig een sigaret te roken en keek verwonderd naar het rode en ongeruste gezicht van het opgewonden Kalkhoofd. 'Zijn Bulletje en Bonestaak niet bij u?' vroeg de koksmaat en keek alvast wantrouwig onder de auto en er binnenin.

'Neel' glimlachte de meneer. 'Ben je ze kwijtgeraakt?... Nou, die komen wel weer opdagen. Ze houden je natuurlijk voor de gek!'

Maar het Kalkhoofd was er niet gerust op en toen hij nog een poosje bij de stilstaande wagen gewacht had, nog eens en nog eens geroepen, nog eens en nog eens de paden aan de ingang van het bos had afgezocht, bibberde hij van zenuwachtigheid en vertelde de vreemde meneer, welk avontuur de twee onbesuisde kameraden overkomen was in de druipsteengrot op het onbewoonde eiland. Met die twee wist je nooit waar je aan toe was. En zonder de jongens durfde hij vast niet naar boord teruggaan!...

De Braziliaan begon nu ook bedenkelijk te kijken. Hij stapte uit zijn wagen en samen met de koksmaat zocht hij overal naar de jongens, samen riepen zij hun kelen schor, maar ze kregen geen antwoord en ze vonden de verdwenen jongens nergens.

'Ik geloof,' zei de meneer, 'dat ik wel een beetje voorbarig geweest ben met m'n vriendelijkheid om die twee rakkers een pieziertje aan te bieden!'

De koksmaat antwoordde niet.

Hij was de wanhoop nabij. Wat moest hij beginnen, als

ze niet boven water kwamen? En toch verwachtte hij van ogenblik tot ogenblik, dat ze uit het kreupelhout te voorschijn zouden springen en zich een ongeluk lachen, omdat ze hem zo in de benauwdheid hadden gebracht.

Maar dan kregen ze vast ieder een echt pak ransel van 'em, want dat was geen manier! Iemand zo gruwelijk in de rats te laten zitten! Hij zou ze leren! Maar hij wou toch wel graag alles geven als ze er alvast maar waren!...

Lege pagina

